

6484

1931

НОВЕ МИСТЕЦТВО

№ 7

1927

РЕЖ. СМІРНОВ ТА ІСКАНДЕР

ТЕАТР І.М. ФРАНКА В КИЇВІ

ЦЕНТРАЛЬНА
= НАУКОВО-УЧБОВА =
БІБЛІОТЕКА.

87751

**КРАСВИЙ ВІДДІЛ
ВУФКУ**

Харків,
вул. К. Лібкнехта, 5.
Телеф.: 20-96 і 15-85.

**1-й
КАРЛА ЛІБКНЕХТА**

вул. К. Лібкнехта

Каса з 5 год.

**2-й
ІМ. КОМІНТЕРНУ**

вул. 1-го травня

Каса з 4 год.

**3-й
ЧЕРВОНИЙ МАЯК**
Сергіївський майдан

Каса з 4 год.

**4-й
ІМ. К. МАРКСА**
вул. Свердлова

Каса з 5 год.

**5-й
ІМ. ДЗЕРЖИНСЬКОГО**
вул. Свердлова

Каса з 5 год.

**6-й
„ЖОВТЕНЬ“**
вул. Жовтневої революції, № 32
(кол. Москалівська)
тел. 23-01.

В робітничих
районах

**7-й
ПРОЛЕТАРІЙ**
(кол. „Современный“)
ріг Кладовищенської
та Гітської вулиць

Каса з 4 год.

Держкіно-театри ВУФКУ

З вівторка 15 лютого й щоденно

МАТИ

Сюжет взято з

М. ГОРЬКОГО

З вівторка 15 лютого демонструється

ПІД ВЛАДОЮ АДАТА

Попередній продаж квитків щоденно в центр. касі на пл. Тевелева.
По колективних заявках квитки позачергово на всі сеанси.

З вівторка 15 лютого й щоденно демонструється
СЕНСАЦІЙНИЙ СВІТОВИЙ БОЄВИК II СЕРІЯ

БУДИНОК НЕНАВИДИ

В головній ролі славетна артистка ПІРЛЬ УАЙТ

З вівторка 15 лютого й щоденно
НАШУМІЛИЙ БОЄВИК, ОСТАННІЙ РАЗ У ХАРКОВІ

ЗНАК ЗЕРО

за участю всім відомого ДУГЛАСА ФЕРБЕНКСА

Попередній продаж квитків в центр. касі на пл. Тевелева

З вівторка 15 лютого й щоденно демонструється

ЕКСПРЕС КОХАННЯ

15, 16 й 17 лютого лише три дні
СВІТОВА КОМЕДІЯ

ТАТУСЬ НЕЖОНАТИЙ

на 6 част.

18, 19 й 20 лютого

С И Н П Р И Т О Н У

15, 16 й 17 лютого демонструється

ВЛАДАР БЛИСКАВКИ

18, 19 й 20
лютого

АБРЕК ЗАУР

В головній ролі КАВКАЗЬКИЙ ФЕРБЕНКС — БЕСТАЄВ
Картину супроводить спеціальна музика

**ХАРКІВСЬКА
ДЕРЖАВНА
АКАДЕМІЧНА
ОПЕРА**

Телефон 1—26, 37—66.

ВІВТОРОК 15 ЛЮТОГО

(Серія „А“)

ЄВГЕНІЙ ОНЄГІН

за участю Нар. Арт. Респ. Л. СОБІНОВА

ЧЕТВЕР 17 ЛЮТОГО

(Серія „Б“)

ЄВГЕНІЙ ОНЄГІН

за участю Нар. Арт. Респ. Л. СОБІНОВА

СУБОТА 19 ЛЮТОГО

(Позаабонементна вистава)

А І Д А

СЕРЕДА 16 ЛЮТОГО

(Серія „Г“)

ЛЕБЕДИНЕ ОЗЕРО

П'ЯТНИЦЯ 18 ЛЮТОГО

(Серія „Д“)

I. ЖІЗЕЛЬ

II. Хореографічні етюди

За участю РЕЙЗЕН та ЖУКОВА.

Неділя 20 Лютого

РАНОК

абонемент. концерт відом.

композитора й піаніста **Н. К. Метнера**

ВЕЧІР

(Серія „В“)

ЛЕБЕДИНЕ ОЗЕРО

за участю ЖУКОВА.

**Державний
Драмтеатр
„БЕРЕЗІЛЬ“**

Телефон 1—68, 29—56.

СЕРЕДА 16 ЛЮТОГО

серія „Б“

Сава Чалий

ЧЕТВЕР 17 ЛЮТОГО

ЗА ДВОМА

ЗАЙЦЯМИ

П'ЯТНИЦЯ 18 ЛЮТОГО

серія „В“

Сава Чалий

СУБОТА 19 ЛЮТОГО

ШПАНА

НЕДІЛЯ

20

ЛЮТОГО

ПРОЛОГ

Найближча прем'єра: „КОРОЛЬ ЗАБАВЛЯЄТЬСЯ“

на 1927 рік ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ на 1927 рік

„НОВЕ МИСТЕЦТВО“

ВИД. ВІДДІЛУ МИСТЕЦТВ УПО

ЖУРНАЛ МІСТИТЬ СТАТТІ В СПРАВАХ ТЕАТРУ, ОБРАЗОТВОРЧОГО МИСТЕЦТВА, МУЗИКИ, КІНО, ПОЕЗІЇ, ФЕЙЛЕТОНІ, РЕЦЕНЗІЇ, МИСТЕЦЬКУ ХРОНІКУ

Передплата на 1 рік . . . 9 карб. — коп.	Ціна одного примірника в Харкові 20 коп.
„ на 1/2 „ . . . 4 „ 50 „	На периферії, в Союзних Республіках, театрах і на залізниці 25 коп.
„ на 3 міс. . . . 2 „ 40 „	
„ на 1 „ . . . — „ 80 „	

Видавництво має 27 комплектів журналу за 1925-26 рік

Вартість одного комплекту з пересилкою 8 карб.

РЕДАКЦІЯ І КОНТОРА: ХАРКІВ, ВУЛ. КАРЛА ЛІБКНЕХТА, № 9. ТЕЛЕФОН № 1—68

НКО УСРР Державний Єврейський Театр Помешкання 6. Малого Театру Телеф.: 35-54, 26-94.	Вівторок 15 лютого закрита вистава для клубу ім. III інтернаціоналу Ін дер голденер медине п'єса на 4 дії в переробці Ф. Лопатинського, переклад Г. Козакевича. Постановка Ф. А. Лопатинського. Художник В. Н. Шкляйв.	П'ятниця 18 лютого За Гольфаденом Цвей Кунілемлех ком.-водевіль на 3 дії, 8 епізод.
Художній керівник ЄФР. ЛОЙТЕР. Директор театру М. Левітан. Головн. Адм. Марк Левков.	Четвер 17, субота 19 й неділя 20 лютого А. Глебов ЗАГМУК Трагедія на 4 дії. Переклад Е. Фінінберга. Постановка Єфроїма Лойтера, художник І. Рабічев, хореограф. оформл. й танки Вігілева, музика Ю. Мейтуса, хор, гімн рабів й пісня негрів музика І. Ройзентура. Готується до постановки ОЙЦЕР, п'єса Пинського.	

ГОСУДАРСТВЕННЫЙ КРАСНОЗАВОДСКИЙ ТЕАТР Старо-Московская 82 (тел. 35-84).	Середа 16 февраля по ТАЛОНАМ со скидкой 50% АЛЕКСЕЙ ТОЛСТОЙ ЧУДЕС В РЕШЕТЕ П'єса в 4 действиях Декорации А. И. Трубецкого. Режиссер И. С. Ефремов.	
Директор театра Е. ХАЮТИН Администратор А. ЗУБЕНКО	Суббота 19 февраля Торжественный юбилейный спектакль А. Глебов РОСТ П'єса в 5 действиях Режиссер Нелли-Влад. Естественное оформление Е. Магнер. Художники А. Трубецкой и С. Бельхин. Звуковой монтаж—А. Александров. Технический монтаж—Ф. Птелида и М. Пасечниченко. БИЛЕТЫ НЕ ПРОДАЮТСЯ	Воскресенье 20 февраля А. Глебов РОСТ П'єса в 5 действиях Режисер Нелли-Влад. Естественное оформление Е. Магнер. Художники А. Трубецкой и С. Бельхин. Звуковой монтаж—А. Александров. Технический монтаж—Ф. Птелида и М. Пасечниченко. Билеты продаются в обычном порядке

САМЫЙ ДОСТУПНЫЙ и РАСПРОСТРАНЕННЫЙ ТЕАТРАЛЬНЫЙ ЕЖЕНЕДЕЛЬНИК

== РАБОЧИЙ и ТЕАТР ==

Ленинград, улица Зоднего Росси, 2, Тел. 136 75.

ТЕАТР = МУЗЫКА = КИНО = КЛУБЫ = ЦИРК = ЭСТРАДА

Программы и либретто всех театров.

ОТКРЫТА ПОДПИСКА НА 1927 ГОД.

Подписная цена:

на 12 месяцев 7 р. — коп.	на 3 мес. 1 р. 80 коп.
на 6 „ 3 р. 60 коп.	на 1 „ — р. 60 коп.

ПРИЙМАЄТЬСЯ ПЕРЕДПЛАТА

== НА ДВОХМІСЯЧНИК ==

„МУЗИКА“

Орган Всеукраїнського Музикального Т-ва ім. ЛЕОНТОВИЧА

За редакцією колегії в складі т.т. Вериківського, Гарника, Грінченка, Качеровського, та Козицького

Завдання журналу полягають: 1) В освітленню питань культурної революції в галузі мистецтва, громадсько-педагогічних, музичної науки, масової роботи, критики, бібліографії та нотографії. 2) В освітленню головних питань музичної науки та мистецтва з марксівської точки зору. 3) У відбитті всіх важливих подій та явищ музичного Рад-союзу та закордону. 4) В обліку та освітленню роботи музичних установ та організацій, обміні практичним досвідом у галузі музроботи, то-що.

ЦІНА: на рік—5 карбованців, на 6 міс.—2 карб. 50 коп. Окремий номер—95 коп.

Передплату приймають: Київ, вул. Раковського, 15—Муз. Т-во ім. Леонтовича.

НОВЕ МИСТЕЦТВО

Адреса редакції
Харків, вул. Карла
Лібкнехта, № 9.
Телефон 1-68.

ТИЖНЕВИК

ВИДАННЯ ВІДДІЛУ МИСТЕЦТВ УПО УСРР

№ 7 (48)

15 ЛЮТОГО

1927

Привіт виставці „Художник сьогодні“

На сторінках нашого журналу ми вже вказували на оживлення серед мистецької галузи, що за весь час культурного будівництва нашої епохи виявляла найменше активності. Правда, це тільки на Україні, в Росії за останні роки (Москва, Ленінград) пройшла низка виставок образотворчого мистецтва різних напрямків.

Оживлення у нас почалося з провінції, з місцевих виставок у Києві, а далі й Одесі. В Харкові, коли не вважати невдалої виставки 20 року, до цього часу ми не спромоглися на прилюдне демонстрування продукції українських художників.

Цього місяця, 17 дня Наркомосвіта разом з секцією образотворчого мистецтва Робмису відкриває виставку під назвою «Художник сьогодні». Ця виставка, хоч і має вона специфічний характер, що різнити її від звичайних виставок викінченої продукції митців, і організована майже в масштабі Харкова, все-ж являється першим зеном цілого ланцюга, є підготовчою до низки виставок Всеукраїнського значіння.

Першою за нею йде Республіканська виставка АРМУ (Асоціація Революційних Митців України), що розпочнеться на початку березня і виявить продукцію художників указаної організації. Зараз проходять округові виставки АРМУ, що підсумовують роботу части українських художників за період революції. Ці-ж експонати будуть виставлені в Харкові. На жаль їх нам не довелося бачити, а тому не можемо ще нічого сказати про виставку Республіканську. У всякім разі АРМУ на цій виставці держить екзамен на провідника в образотворчому мистецтві на Україні.

Цю роль вона намагалася грати поки що деклараціями, а зараз уже ділом (продукцією).

Далі у квітні Республіканська виставка АХЧУ (Асоціація Художників Чер-

воної України). Після декларації поданої до Відділу Мистецтв УПО, що її буде опубліковано в пресі, ця організація набирав солідного значіння. Її виставка поряд з виставкою АРМУ стане мистецькою подією у нас.

Нарешті виставка окремих художників і в першу чергу А. Петрицького, призначена на кінець квітня. На ній художник, що зараз його суспільство знає більше по роботах декоративних на театрі, виставить понад сотню великих і малих полотен та інших своїх робіт.

Така демонстрація образотворчої продукції українських художників покаже суспільству, що ці художники створили за революцію, їх творчі шляхи, досягнення і хибі та дасть можливість теоретикам і критикам мистецтва оцінити їх роботу. До цього-ж часу всі змагання окремих художніх груп і напрямків відбувалися в площині декларативних заяв і мистецьких постулатів, хоч і добре зформульованих, та по них ще не можна оцінити художню значимість худорганізацій. Як і в усіх галузях мистецтва і тут продукція митців означає і соціальну й художню вартість їх. По ділам, кажуть, судять—от і будемо судити.

Знов підносимо питання, що кілька разів його порушували—це про стимул творчості митця. Без того, що суспільство й держава такого стимулу не створять, продукції не буде. Одно слово, зараз треба **уже конкретно** ставити питання про закупку експонатів чотирьох виставок. Твори кращих українських художників мусять стати вжитком широкого глядача, а не заховуватися в майстернях митців. Ними треба прикрасити залі наших центральних установ, де відбуваються Республіканські з'їзди, а також залі робітничих клубів. Держава й суспільні організації мусять виділити фонди на закупку картин.

55

„Художник сьогодні“

17 лютого маємо перший крок в реалізації давніх планів і мрій нашого суспільства—побачити нарешті обличчя забутої групи робітників нашого культурного фронту.

17 лютого відкривається перша художня виставка «Художник сьогодні» організована НКО і ХОВ Робмис. За нею безпосередньо йде Всеукраїнська виставка АРМУ, а далі знову Всеукраїнська виставка АХЧУ.

Перша з цього ряду виставка має зовсім відмінні завдання, що виходять за межі наших звичайних цехових і групових, ба навіть збірних колективних виставок і вимагає до себе особливого підходу.

Ми надто звикли до художника-майстра, творця. Надто скептично ставилися до спроб утрунтувати теоретично місце цього майстра в мережі майстрів інших галузей нашого будівництва, ми радісно посміхалися абсурдам конструктивістів і інших примітивних спроб реально виявити «сьогодні» в творчості образотворців і в цьому косному шаблоні масового підходу ми не звертали глибшої уваги на те, що є художник, як громадянин нині? В чім виявилася дійсно реальна участь його в радянськiм будівництві? Яке місце держава відвела для цієї ділянки культурного фронту й кінець-кінцем, що-ж здобуто на цiм фронті?

Свідомо цілком поставлено цю вистав-

ку на перше місце в низці інших—вона бо мусить стати вступом до всіх, що в дальшому підуть художніх виставок.

Завдання виставки «Художник сьогодні» подати не підсумок величезної роботи, зробленої за час революції. Ні—вона мусить дати ніби аналіз змісту самого слова художник, вона мусить показати обличчя майстра-образотворця з усіх боків, в усіх, бодай головніших, розрізах.

З цього випливають окремі розділи виставки, з цього-ж виходить порівнюючи незначна кількість творів кожного окремого майстра. Цей аналіз мусить нам перш за все показати майстра й робітника — умови життя, умови роботи, т. г. той рівень об'єктивних умов, що є основою творчої роботи.

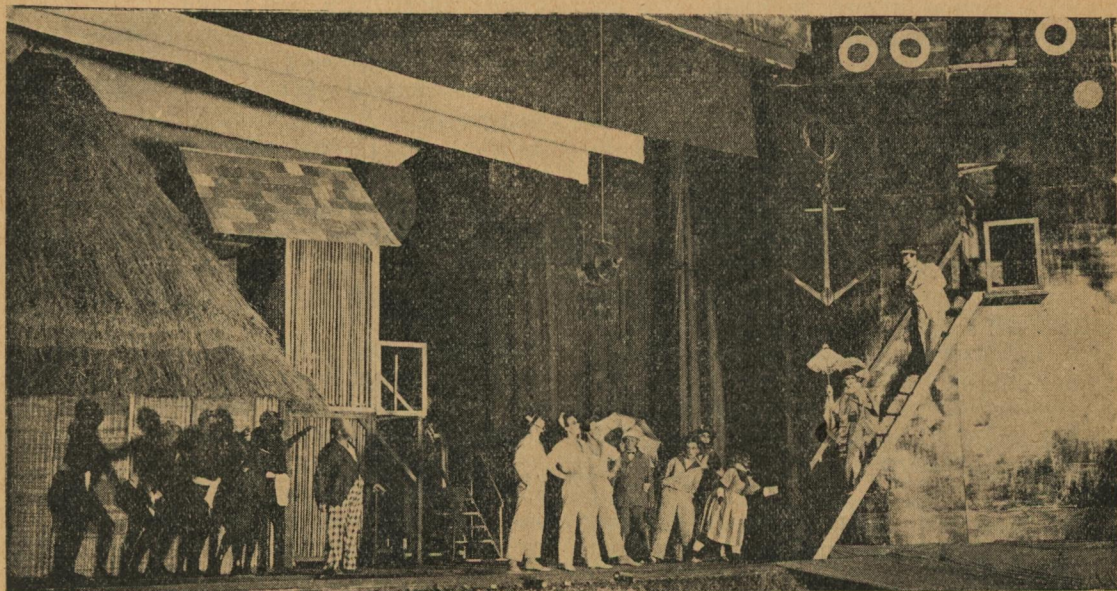
Також мусимо побачити його, яко члена робітничої родини—спілка робмис, її робота професійна.

Далі вже художник виступає, як майстер—«художник вдома»—в лабораторії творчій, де можна було-б бачити увесь творчий процес од матеріалів і знарядь роботи через головні етапи її до остаточного завершення.

Окреме місце має художник — педагог—його участь у творенні художньої культури масової, естетичне виховання дітей у школі, естетичне виховання робітничих мас у клубах, підготовка могутніх майстрів у художніх школах.

Київ

Театр ім. Ів. Франка

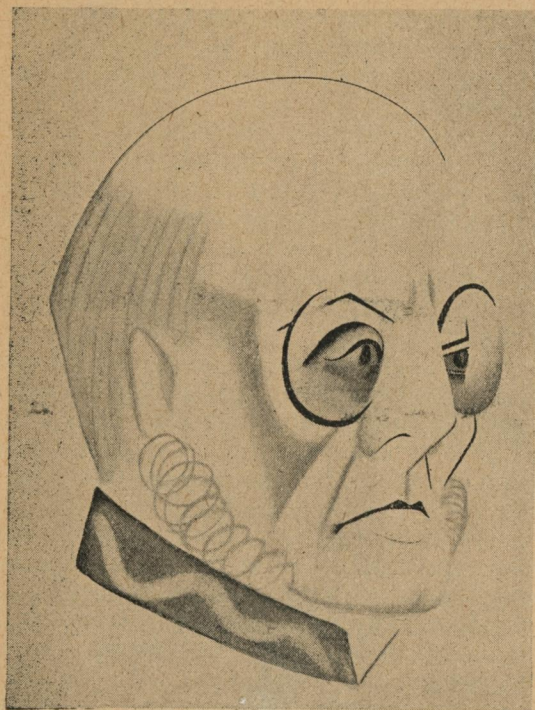

„Седі“, реж. О. Смірнов та І. Іскандер

Худ. Л. Чуп'ятів

Харків

„Березіль“

Арт. Крушельницький-Победоносцев з „Пролога“.
Зар. худ. Власюка

Найбільшу групу мусить скласти «художник перед масами» — це саме основна частина роботи майстра «сьогодні», це той бік його обличчя, що не тільки сам майстер хоче показати, а й ті корективи, що вносить сучасне суспільство в його роботу, тим самим визначаючи реальний рівень художньої культури нинішнього дня.

І ще один момент мусить відбитися на виставці — сам художник, як громадянин. Участь майстрів, участь і організованість асоціації у творенні самої виставки будуть тим реальним показником рівня громадського виховання й дисциплінованості на цій ділянці фронту поскільки на виставці виступає союз в цілому.

Вже самий перелік розділів говорить за те, що ця виставка мусить бути вступом до всіх інших художніх виставок. Але з цього-ж мусимо завчасу поставити перед нашими суспільством і державою певне завдання висвітлити нарешті повно цей забутий куток культурного фронту.

Виставки АРМУ і АХЧУ будуть першим кроком в цій великій роботі. Вони покажуть суспільству обличчя художника-майстра, рівень формальних досягнень, до певної міри знаряддя художнього впливу на маси, рівень художньої культури

майстра. Але це виставки «сьогодні» в повнім розумінні. Асоціації ці вчора народилися. Традицій ще не могли створити. Роботи «вчора» нашого, майстер, як агітатор і пропагандист, матеріал всіх численних агіткампаній, вся минула плакатна й инша масова робота — все це зникло або не є характерним для цих нових угруповань. Мусимо поставити завдання дати Всеукраїнську виставку «Художник в Жовтні» де-б можна було показати в підсумку всю ту величезну роботу, що її дали революції нині часто забуті вже майстри, або й не забуті, але що перейшли в зовсім інші форми творчості.

Так само мусимо подбати про те, щоб перший крок на виставці «Художник сьогодні» у висвітленні художника-педагога не лишився й надалі першим — на чергу мусимо поставити справу Всеукраїнської виставки художньої освіти. Питання естетичного виховання, ширше — художньої культури в цілому нині гостро стоїть, коли чим раз дужче молоді педагоги висувають гасло «геть сантиментальності пензля — давай голий тренаж» — мусимо показати ту величезну силу художнього знаряддя в вихованні й освіті, що кожний на собі може перевірити, але здебільшого ніхто не хоче бачити.

Нарешті третя справа — виставка «Мистецтво в виробництві» вже не є питанням теоретичним, а стало актуальним, життєвим і цілком практичним.

Наркомосвіта беручи активну участь в улаштуванні виставки «Художник сьогодні» гадає, що вона стане тою вихідною точкою, що зможе дати певну опору в підході до всіх інших художніх виставок, а також першим кроком до систематичного висвітлення обличчя цієї галузі мистецтва в усіх можливих розрізах.

Т. В.

НЕЗАБАРОМ

вийде з друку присвячений

УКРАЇНІЗАЦІЇ № 3

„ЧЕРВОНОГО
ПЕРЦЮ“

2×2=4

Коли відкинути підвищений тон. тов. Козицького і його дешеві ефекти (обвинувачення мене в демогонії, провокації, «підкиданні» то-що—полемічний арсенал, що не зовсім личить серйозні людині), то у відповіді нашого опонента такти нічого путнього й не сказано. Головне обвинувачення—в орієнтації на лондонський інтернаціонал—тов. Козицький визнає, також як визнає і організаційні хибі Т-ва. Щоб скоротити нашу відповідь будемо посилалися на окремі пакти:

1. Наводячи «анонімні» цитати, я хотів уникнути особистих нападів та полемізувати в принципіальній площині.

2. Що в Т-ві зараз є 50 тисяч членів, про це тов. Козицький говорив на тих-же зборах.

3. Я не «підкидав» харківських та одеських хорів Т-ву, бо вони були в складі його. Що в хорах міських та сільських панують церковні співаки, видно хоча-б з дописів у «Музиці» за 25-рік. Примір., у № 1 стор. 53—«(в містах) майже всі співаки—церковники»; у № 2 стор. 94—

Примітка: Ред. має інформ., що Одеська капела ім. Лисенка не була й не є членом т-ва ім. Леонт., а «Дух» вийшов з його 1½ роки тому (пакт. 3 ст.) рівно. Твердження пакту 6, що т-во Леонтов.—філія московської асоц. суч. муз. за н/відомост. не відповідає дійсності.

Харків

„Пролог“

«дирегентом на селі (здебільшого)—церковний співак»; стор. 102—«Там (у селянських хорах) ще панує керовництво дячків».

4. «Ловкого ходу» з мого боку немає коли я вказую на орієнтацію Т-ва на Лондон (що помітно в харківській та київській філіях), а разом з тим і на впливи кулацької стихії на селі, бо Т-во в нашій музиці відіграє роль і «Вапліте» і «Плугу» (установка на мійську і селянську культуру).

5. Не заперечуючи постанови січневого пленуму про вступ до інтернаціоналу, тов. Козицький говорив, що її не було здійснено. Нагадуємо, що Т-во через півроку після постанови повідомляло («Вісти» від 3-IX-26 р.): «Музтовариство ім. Леонтовича порушило клопотання перед НКО про дозвіл увійти до інтернаціоналу музичних асоціацій та утворити там українсько-музичну секцію». Отже, Т-во намагалося й далі просунути свою постанову.

6. Тов. Козицький помиляється, коли зазначає, що харківська та київська асоціації, які увійшли до Т-ва, не мають нічого спільного (!) з московською філією інтернаціоналу, крім (!) установки на студіювання сучасної творчості. По-перше, вони є філіями московської асоціації. По друге, Лондонський інтернаціонал тільки й має **єдину** установку—студіювання сучасної аполітичної творчості (див. статут).

„Березіль“

7. За тов. Козицьким Т-во мало увійти до інтернаціоналу за для агітації в його колах. Ті, що вдома не можуть впоратись з ідеологічними ворогами, захотіли заагітувати спиритних чемберленів од музики. Ті, що не вміють ще як слід писати в музиці, захотіли «удивлять Європу» своїми творами. Чи не отими шкільними збірками, чи не церковними творами Леонтовича та його апологетів?

8. Що орієнтація є на інтернаціонал, свідчить і напрямок творчості композиторів київської групи (див. їх продукцію без тональностей, «сногшибательные» акорди, аритмічність, відмо-

ва від розміру й тактів то-що).

Із усього вищезазначеного ясно, що мої твердження не $2 \times 2 = 5$, а $2 \times 2 = 4$.

Хочу zarazом відповісти й «революційному» Ткаченкові (і коли вони поробилися такими «лівими»).

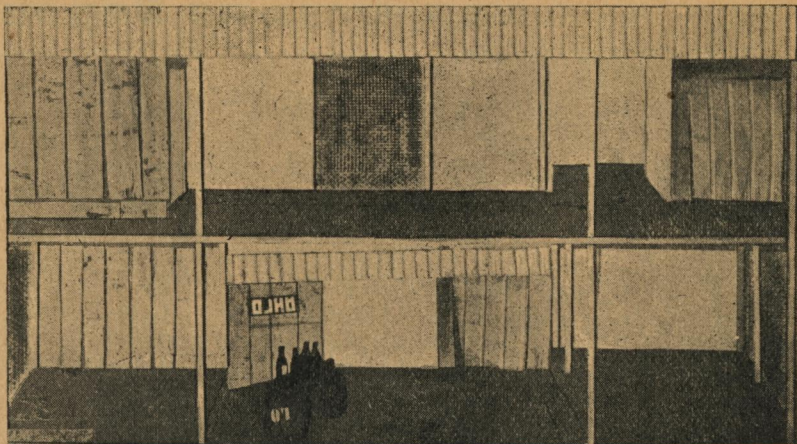
Помилкова політика й збочення Т-ва викликали жорстоку, але цілком природню реакцію в музичних колах. Це особливо виявилось при перших спробах створення єдиного революційного фронту в українській музиці (збори харківських музик 24-І). Одностайна думка зборів була така: Т-во ім. Леонтовича та його керівники настільки скомпрометували себе, що нам з ними не по дорозі. Вважаючи, що це може спричинитися до загальмування української музичної справи, я висунув помірковану тезу: Т-во, поруч з іншими музорганизаціями, мусить увійти в революційний блок, бо наші музичні сили надто обмежені. Що моя пропозиція логічна, може посвідчити створення ВУСПП, що до неї мала увійти й Вапліте.

Далі я наполягав на тому, що не зважаючи на низку помилок поодиноких музик (ім'я рек), необхідно обережно поставитись до них, бо ми можемо загнати музичні сили в опозицію й загубити під собою ґрунт. Я стояв за втягнення художньо-цінних сил до керуючого центру всеукраїнського музоб'єднання поруч з ідеологічно витриманими робітниками (див. протокол). Отже, від найвищих висновків тов. Ткаченка з «красенькою подякою за кваліфікацію Козицького та Вереківського» (!) і до суворой дійсности—досить далеко.

Також наївно розуміє тов. Ткаченко й творчу ситуацію. Я говорив на зборах, що українська музика зараз має виключно-селянський характер (пісня, примітивний хор), в той час коли вона мусить опанувати й мійську музичну культуру (опера, оркестр та инш.), що має бути культурою пролетаріату. Це ще не значить, що «геть хор» «дайш тільки симфонію». Про це я багато говорив і раніш.

Одеса

Держдрама

Сценічна установка до „Седі“ (Макет) роб. худ. Б. Ердмана

Автор про постановку „Загмук“ в Держтеатрі (з бесіди з А. Глебовим).

Спектакль дуже яскраве театральне видовище. Це дуже велике досягнення єврейського театру, висуває театр і його режисера Ефроїма Лойтера в перші лави революційного театру Союзу.

Єврейський театр зробив п'єсу такою промовистою, якою не пощастило її зробити руському театрові перш за все тут стилізація мови, якої руською мовою не переказати—далі весь характер трупи сприяє найбільшому виявленню східного колориту п'єси.

Мушу зауважити, що через досягнутий режисером темп та енергійну й напружену читку всіх акторів, пощастило вмістити в спектакль значно більше тексту, ніж це міг Московський Малий Академічний театр.

З поодиноких акторів мушу виділити дивовижну чіткістю та пластичністю постать Намісника (Заславський—Фай), Нінгал-Уммі (Ада Сонц), Бел-Найда (Кантор) і негра Уруру (Сокіл). Цей образ негра краще втілення цієї ролі з усіх трьох бачених мною великих постановок «Загмук».

Виконавцеві головної ролі Зер-Сібана (Стрижевський) в значно більшій мірі ніж Садовському в Московському Малому Академічному театрі пощастило передати рухливість, пристрасть і близькість до рабів-повстанців—власниту звільненому рабові, може не зашкодило б цій ролі трохи більше патетики.

Я мушу відмітити виняткову витриманість, справжньою культурою, келіром та формою роботу худ. Рабічева, що сприяв великому успіхові спектаклю. Це достатньо блискуча робота, яку я не зважуюсь нині порівнювати з якоюсь иншою постановкою в Москві. Особливо треба одмітити строї Намісника Нінгал-Уммі і Бел-Найда та установку строго дотриману в стилі п'єси.

Хореографія (Е. Вігілев) поставлена гарно, але умовно пластичний стиль в де-яких місцях, приміром весільна процесія трохи двойть і не ув'язується із загальними завданнями спектаклю. З музичного супроводу (Мейтус і Ройзентур) треба виділити вокальну частину. Інструментальна слабша.

В. Костенко.

(Стаття дискусійна Гед.).

До концентрації театрального господарства на Україні.

Театральне виробництво, через свої специфічні особливості потребує правильного встановлення діагнозу при його організації. Низка непередбачених деталей при організації окремих театральних одиниць дуже часто тягнуть за собою серйозні наслідки, що гальмують зріст і розвиток театально-видовищного виробництва, так по лінії художньо-ідеологічній, як і по лінії економічній. Звідси виникає дефіцитність театально-видовищних одиниць, цілковитий брак мистецького їх росту, а дуже часто й пониження мистецького рівня, повна відсталість від темпу життя й сучасності.

Тепер перед Відділом Мистецтв НКО України стоїть колосального значіння завдання організувати складну машину управління та керування театральним виробництвом (Управління видовиськами), що правильно постановкою справи, мусить не тільки утворити сталу економічну базу і таким чином раз і на завжди побороти «дефіцитну хворобу» театального господарства, а й вирівняти мистецько-ідеологічний фронт театально-видовищного виробництва.

Коли ми візьмем за підвалину принцип організації індустріального виробництва зорганізованого в трести, синдикати тощо, яке керується, планується, експлуатується певними органами, де прибутки використовуються на поширення, зміцнення й удосконалення цього виробництва, то театральне виробництво, організаційно-неправильно збудоване, часто експлуатується організаціями не зацікавленими зростом, розвитком та організацією матеріальної бази цього виробництва та зміцненням його, які тільки добувають тут прибутки: шляхом експлуатації театральних приміщень, улаштування різних спектаклів, концертів, вечорів та інших видовиськ.

Отже маємо курйозну ситуацію. Для приміру візьмемо такий факт:

Харківський оперний театр як і всяке оперне неповоротне підприємство має дефіцит, який покриває із дотації, що одержує щорічно від держави в певній сумі. При приміщенні цього театру є загальнодоступний сад, де ціле літо культивуються досить «хлібні видовиська» (оперета, естрада, кіно й інші). Експлуатація цього саду за літній сезон, при правильнім господарчім і організаційнім підході, безперечно дасть досить солідну суму прибутків, що їх можна було-б повернути на

покриття дефіциту опери за зимній сезон. Логічно, здавалося-б, що кошторис харківської опери в своїй прибутковій частині мусить включати й експлуатацію загальнодоступного саду в літньому сезоні, як підприємство територіально-щільно зв'язане з приміщенням опери. Але не тут то було...

Експлуатується загальнодоступний сад в літні сезони не харківською оперою, а клубною організацією, яка щоліта має неважкий зиск (прибуток), але яка абсолютно незацікавлена не тільки в бездефіцитності харківської опери, але зовсім незацікавлена і розвитком театально-видовищного виробництва.

Візьмемо другий факт. На початку поточного зимового сезону тією-ж таки харківською оперою було порушене питання перед відповідними інстанціями про передачу оперному трестові приміщення театру кол. Мусурі, де зараз тією-ж клубною організацією культивується так як і в літньому сезоні оперета. За планом оперного тресту в цьому помешканні мала організуватись оперета, яка-б обслуговувалась частково і оперними художніми силами й була-б безперечно допоміжною матеріальною базою для покриття дефіцитності харківської опери. Але не почастило нашій опері і в цьому і доводиться оперному трестові вишукувати інші шляхи й джерела на покриття дефіцитів, — очевидно в державній казні.

Перейдемо до іншого типу театально-видовищного виробництва, організацій та особ зацікавлених також в максимальних зисках та прибутках від експлуатації, але цілком не зацікавлених розвитком нашого виробництва, які навпаки культивують справжню халтуру й таким чином проривають мистецько-ідеологічний фронт театально-видовищного виробництва.

Низка осіб та організацій «щоб здобути гроші» в літній і зимовий сезони, улаштовують різні спектаклі, концерти, вечори, диспути, бали, танки й т. інші. наймаючи театральні приміщення наших держтеатрів. Крім того, що улаштування подібних халтурних видовиськ, дискредитує держтеатри в приміщеннях яких організовуються подібні видовиська, вони також підривають і планову матеріальну базу наших держтеатрів, не даючи ніяких матеріальних прибутків від експлуатації театральних приміщень для таких видовиськ. Прибутки ж від них — організації

чи особи завжди мають чималенькі, що також, «по вусах течуть, а в театральний рот не попадають»... За нашими відомостями в Харкові тепер є «театральний трест» (правда, ніде не оформлений), що працює за товариською згодою (Червоний Хрест, Партклуб, Модр). Трест цей ставить собі за мету вишукувати матеріальні засоби через експлоатацію театально-видовищного виробництва, спектаклями, концертами то-що, прибутки від яких поступають в розпорядження згаданих організацій.

Коли частина прибутків від цих видів необхідна Модрові для політв'язаних у капіталістичних в'язницях то іншим організаціям треба сказати зась що до такого порядку «вишукування засобів» і так поставити питання, щоб організація всіх видів і форм театральних видівськ переходила безпосередньо через Управління видовищними і всі прибутки використовувалися-б як слід, щоб-то на покриття дефіцитних театрів і видовищ та на поширення театального виробництва. Ми хочемо вказати ще на цілу низку прибуткових сторін театального господарства, що при концентрації театального виробництва дадуть колосальні вигоди й безперечно будуть елементами матеріального нагромадження ресурсів театально-видовищного господарства.

Візьмем рекламу. Кожна театально-видовищна одиниця, рекламуючи свої видовищські, друкує й випускає окремі афіші, що їх дуже дорого доводиться оплачувати. Ці афіші треба розклеювати на театральних стовпах, що заарендовані: в Харкові Укрповітрошляхом, в Києві Ви-

давництвом Окрпаркому в інших містах України розмаїтими організаціями, що встановлюють колосальні тарифи за розклею афіш, мавши таким чином величезні прибутки від експлоатації афішних стовпів, світляної та іншої реклами, що їх експлоатація могла-б дати значні прибутки ЦУВ'у які можна було-б повернути на театральне виробництво. Або-ж шляхом зменшення тарифу на розклею афіш значно скоротила-б видаткову частину бюджету театально-видовищних підприємств (економія від спільної афіші всіх театрів і видовищ кожного міста).

Справи експлоатації (прокат) театального майна (декорацій, строїв, бутафорії то-що).

Тепер багато театально-видовищних приміщень з усім театральним майном належать Комунгоспам і безпосередньо ними експлоатуються. Прибутки від експлоатації театального майна природно не йдуть на поширення та поліпшення театального виробництва (ремонт театральних приміщень то-що), а на удосконалення інших галузей міського господарства.

Київський Комгосп, приміром, в цій справі дійшов віртуозних результатів.

Приміщення одного з Київських театрів Комгосп за договором здав в аренду УПО без театального майна, самі лише стіни будинку та партер (стілці для публіки). Коли для біжучої роботи театрові потрібне щось з гардеробу або декорацій, то треба подавати відповідну письмнену заяву, щоб дали скористуватись тим чи іншим майном кожного разу. Для видачі цього майна є штат з 5 чоловіка і комен-

дант будинку, що доглядає в театрі за майном та підписує ордери й резолюції на видачу. За прокат театального майна Комгосп встановив певну таксу, причім коншти, що одержує він за прокат театального майна йдуть на утримання штату та на поширення інших галузей господарства. Дуже багато єсть театального майна, що гніє й псується по складах та сараях, і що його можна було-б викори-

Київ

Кунст-Вінкл

«10 день у тресті»

Реж. См'рнов та Іскандер

Худ. Епштейн

стати на театральні постановки во ім'я ощадності державних коштів. Користуватися цим майном театрові заборонено й переробляти його теж не дозволяється. І от, коли театр, силкується звести свій баланс бездефіцитно, доводиться платити ще й за прокат театрального майна, необхідного йому для роботи, в касу Комгоспу, й цим збільшувати дефіцитність підприємства.

Цю справу треба як найшвидше покінчити через відповідні Держоргани. Вищезазначені моменти експлуатації театрально-видовищного виробництва, організаціями цілком незацікавленими розвитком театрального господарства, утворюють низку ненормальностей, що дезорганізують театральне виробництво в цілому й усі ці нормальності, можна вижити тільки створивши Центральне й місцеві Управління видовиськами. Тепер декілька слів про організацію Управління видовиськами на Україні, про його плани та завдання. Питання про організацію такого управління цілком назріло й вимагає негайного розв'язання.

1. ЦУВ існує при відділі Мистецтв Наркомосу і керує роботою у Всеукраїнським масштабі, користуючись правами юридичної особи цілковито.

2. По великих центрах УСРР існує УВ при відділі Мистецтв Політосвіти в окроговім масштабі.

3. Округові міста периферії, що мають

не досить забезпечене театральне господарство (одно приміщення театру, один цирк і ин.), об'єднуються по територіальних ознаках прим. Поділля, Волинь, Донбас), декільки округових міст, і в одному з них організується УВ, що керуватиме роботою театрального господарства кількох округ.

4. Для здійснення художньо-матеріальних планів та завдань, всі театрально-видовищні приміщення (театри, цирки, концертні зали, сади, кіно-приміщення, що не залучені до межі кіно ВУФКУ й инш), що зараз належать різним організаціям та установам, передаються УВ з усім майном, активом і пасивом.

5. Основним капіталом ЦУВ буде: а) всі вищезгадані театрально-видовищні приміщення з усім майном, яке там є, б) збори від продажу театрального квитків, в) живий та мертвий інвентар, г) доходні статті театрів та видовищних підприємств, д) дотації Держави й місцевого бюджету, е) оренда приміщень, що не експлуатуються ЦУВ, ж) прокат театрального майна, з) прибутки від експлуатації різної театральної реклами, і) улаштування різних концертів, вечорів, спектаклів і т. ин.

Ми тут вказуємо частково джерела організації економічної бази ЦУВ. Відділ Мистецтв Наркомосу проробить це детально. Але треба сказати, що справа ця тепер саме конечно необхідна.

І. Горів.

(Стаття диск. Ред.).

В АМСРР.

Значіння розвитку мистецької роботи в Молдавській СРР особливо велике тому, що молдавська культура через національне її пригнічення при цараті ніби захолюнула в своїх первісних формах і не тільки не розвивалась, а навпаки довгі роки кустарно відмінялась ледве зберігаючи основні елементи тепер, звичайно, дуже перевернуті.

І одночасно культура та мистецтво молдавського народу особливо цінні. Дуже музикальний колісний народ, що до цього часу зберіг «Дойну» (Пастуша пісня, однотонна і затяжна та багата на темні й музикальні контрасти), велика мистецька цінність якої безперечно ще й тепер у свята усім селом танцює традиційний «Жок» (національний танок), де не тільки молоді, а й старі з присвистом та вигриком несуться в колі, виробляючи головолумні па, також цікаві з мистецького боку.

Зрозуміло, що робота в справі виявлення окремих елементів молдавського мистецтва назвичайно серйозна і вимагає крім знання побуту молдавського села, ще й великої затрати енергії взагалі.

Висунута 1924 року ідея створення молдавського народнього театру через брак відповідних коштів не здійснилась і в теперішній

ситуації навряд чи швидко здійсниться. Єдина можлива форма в мистецькій роботі нині мистецькі гуртки та керівництво ними наскільки це без відповідних коштів можлива річ. Головополітосвіта АМСРР щоб облічити всі мистецькі гуртки розробила і розіслала відповідні анкети які певне дадуть цікаві відомості. За попереднім же підрахунком установлено, що в АМСРР при 99 сільських театрах працює сто один гурток і з них близько 65% проводять роботу молдавською мовою. Дуже ускладняє роботу гуртків брак п'єс і літератури молдавською мовою, що правда, Головополітосвіта вжила заходів в справі видання матеріалу для роботи гуртків і вже видала кілька п'єс, але це звичайно не врятує становища там де й сама мова надзвичайно запенала, не розвинута і не має літератури, де, ведучи боротьбу з румунізацією мови (молдавська мова близька до румунської), доводиться і саму її прискореним темпом культивувати. Тому перед Головополітосвітою АМСРР стоїть нині велике завдання виявити молдавську культуру та мистецтво і встановити форми виховання молдавського села спочатку через роботу мистецьких гуртків, прямуючи до створення молдавського народнього театру.

Ганс.

Червонозаводський театр.

(До 5-х роковин).

19 лютого державний Червонозаводський театр ім. Раковського в Харкові святкує свої 5 роковини. Разом з цим минає 25 років з дня закладки будинку театру.

В перші роки революції театр залишили були на призволяще—без жодного догляду. Годі в ньому була халтура і низкопробна аматорщина. Помимо цього майно, що назбиралося протягом кількох років, почали розкрадати й псувати. Нарешті року 1920 Головоінтосвіта разом з Доріолітом Донецьких роблять театр базою 4 пересувної драмгрупи. Але й тепер справа залишалася майже без змін аж поки 1922 року помешкання не перейшло до Наросвіти для доцільного використання.

Наросвіта на директора театру запросила активного театрального діяча і профробітника Ю. Хаютина. В тяжких умовах почав він працювати. Лише його енергією Червонозаводський театр піднісся художньо, зміцнів матеріально і зайняв видатне місце серед робітничих театрів УСРР. Тов. Хайутін працює в театрі й тепер, як директор і актор.

1923 року разом з червоним прапором від союзу Робітничого театру одержує назву держ. Червонозаводського районного театру, а трохи пізніше—звання ім. Раковського. Починається господарське відродження театру разом з художнім. Спочатку художньою роботою видав режисер Унгерн, далі—Бергельс, а останнього часу—молодий, талановитий режисер Неллі-Влад, що дав низку яскравих постановок. Він почав працювати в театрі з 1923 року. Другим режисером з 1925 року працює І. Громов, а в цьому сезоні й Д. Крамської.

До 1925 року ідеологічно-художня лінія театру була невиразною і лише в сезон 1925—1926 року театр різко змінив своє обличчя: в його складі—добре кваліфікований ансамбль акторів, у репертуарі—ідеологічно витримані п'єси радянських авторів, добре розроблені постановочно і сценічно (художник Магнер).

Театр має добре одвідування, що з кожним роком зростає. В 1922—1923 році взимку театр одвідали 32468 людей, а літом (театр має сад з помешканням на 3000 глядачів, де влітку прає цирк) 48860; 1923—1924 рік: зимою—33356, літом—49672; 1924—1925 рік: зимою—41637 і літом—52112. За попередніми підрахунками цього року одвідування театру зимою має збільшитись до 90 тис. людей. Загалом популярність театру росте. Значну послугу цьому роблять—низька розцінка місць і добре організована абонементна система.

В день ювілею в театрі пройде нова п'єса А. Глебова (автор «Загмука») «Рост». Вона з великим успіхом іде тепер в моск. театрі Революції. На прем'єру має приїхати автор. Вибір на цю п'єсу впав тому, що в ній можна як найкраще з усіх боків виявити досягнення театру. П'єсу ставить режисер Неллі-Влад, сценічне оформлення—Ю. Маганера за участю художників Ілюхіна й Трубецького, технічний монтаж—Ітеліди й Пасєшніченко. Звуковий монтаж для п'єси написав композитор Александров.

Урочиста частина ювілею почнеться в суботу о 6 ½ год. В складі ювілейного комітету—представники партійних, урядових, професійних і громадських організацій. Голова комітету т. Гаврилін і Гвоздьов, їх заступники—Марченко і Махно.

Б. Сіманцев.

Блок-нот композитора.

Радіо-концерт. Ми ще не доцініємо колосального значіння радіо-музики в агітаційно-освітній галузі й дуже мало звертаємо увагу на якість та систематичність музичної програми. А між тим тут необмежені обрії для музичного виховання мас. Радіо-авдиторію в десятки тисяч слухачів необхідно знайомити з музичною культурою, але в належному освітленні та з поясненнями.

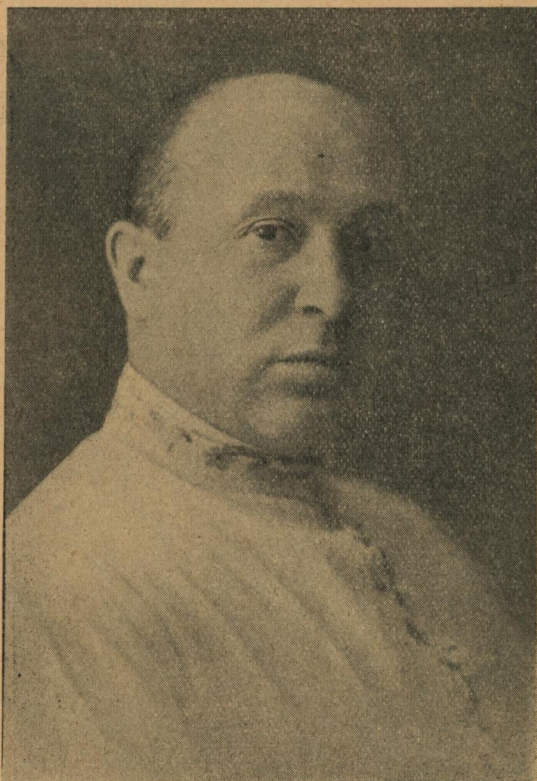
Одною з таких спроб була демонстрація по радіо симфонічного концерту що його нещодавно влаштував харківський музтехнікум разом з радіо-станцією. Програма складалася виключно з творів XVIII століття (Мопарт, Глюк, і Вівальді). У вступному слові дано було належне освітлення соціально-економічних чинностей того часу, що впливали на музику доби «освітнього абсолютизму», і, крім того, схарактеризовано творчість кожного із композиторів, як відбиток епохи суспільства.

Все це, поруч з хорівим виконанням програми оркестром (під диригуванням проф. Розенштейна), зробило концерт безумовно цінним кроком що до класового розуміння музики. Найцікавіші по виконанню номери—концерт Вівальді та балетна сюїта Глюка (оркестр). Добру техніку виявив скрипник Лейтман (концерт Де-Дур Мопарта); хороше звучали речі у виконанні Кірової, Пакеткової та Гутієйна.

В. К.

Харків

Червонозаводський театр

Директор Ю. Хайутін

Робсельтеатр Одещини

Політосвіта Одеської округи, піонер в справі організації Робітничо-Селянського Театру. Ще тоді, коли ця думка десь тільки оформлювалась, на Одещині літом 1924 року, було організовано й послано по окрузі Робітничо-Селянський Театр.

Може випадково, але театр, що тоді вперше було організовано, мав досить добрі акторські сили, що зараз з успіхом грають по центральних державних театрах, приміром: Самійленко, Нятко, Еланський, Коханенко, Красноярьський та інші. Але через те, що бюджет розраховувався тільки на 6 місяців, а далі Політосвіта не мала коштів на постійне утримання такого театру, колектив, попрацювавши цей термін розформувався. Актори пішли до інших театрів, шукаючи собі праці й матеріального забезпечення, а Політосвіті з кожною новою організацією робсельтеатру було важче знайти добрий колектив акторів, та кваліфікованого керівника режисера.

Проте 15 вересня 1926 року Одеська Округова Політосвіта знову організувала, четвертий за рахунком, Робсельтеатр для мандрівки по селах та містечках Одещини.

Донбас

„Шевченківці“

Арт. Г. Мещерська в ролі свахи з „Одружіння“

Як і раніше колектив складено з безробітних акторів, і послано його на 6 місяців, забезпечивши театрові підтримку за кошторисом по 2007 крб. на місяць.

Завдання театрові поставлено було таке: Піднесення культурного рівня театральної роботи аматорських гуртків, клубів та сельбудів шляхом постановки п'єс. Інструктаж цих гуртків. Крім цього—допомога в переведенню політосвітньої роботи на місцях.

Колектив Робсельтеатру склався з 18 акторів під режисерою І. Криги та з директором Тимофіївем на чолі. До складу ввійшли такі актори: Апостолова, Базілевич, Борисова, Бореїто, Беляйва, Отнар, Петраківська, Петренко, Борисів, Біликів, Димидчук, Зорін, Здрайківський, Істомін, Олександрів, Федоренко, Мар'яненко, Терещенко.

За 1½ місяці підготовчої роботи було виготовлено 4 п'єси:—«Сава Чалий», «Штурм», «Тартюф» та «Пошились у дурні»—і на початку листопаду театр виїхав на округу.

П'єси було поставлено в умовно-реалістичним плані з де-якими спрощеннями, так у строях, як і в декораціях, де все розраховувалось на легкість та зручність в пристосуванні для сільських сцен.

На сьогоднішній день (5-ІІ-27 року) Робсельтеатр одвідав 18 сел та містечок Одещини, перебуваючи в кожному з них пересічно 5 днів. В кожному пункті зупинки театр виставляв весь свій репертуар, цеб-то—4 названі вже п'єси. За цей час театр був в таких селах: Овідіюпіль, Грослібенталь, Калагалець, Майгейм, Страсбург, Фестерівка, Цебриково, Янівка, Понятівка, Буденківка, Мальгонів, Картажино, Маяки, Біляївка, Троїцьке, Яськи, Градиниці, Зельці. До кінця своєї роботи театр має одвідати ще з десяток сел і подорожує й зараз.

В складі театру трапились за цей час зміни: вийшов режисер Крига та кілька акторів і хоч це одбилось на якості роботи, але робота не спинилась.

В кожному селі театр збирав чималу аудиторію, що складалась переважно з молоді. Пересічно кожна виставу одвідувало 300 осіб. Квитки продавались від 10 до 40 коп., а також до 35 відс. роздавалось безкоштовно.

Перед кожною виставою хто небудь з керівників театру пояснював глядачам п'єсу, як з боку її змісту, так і з боку її постановки.

Щоб уяснити наскільки робота театру ведеться правильно і досягає своєї мети, а також щоб виявити смак глядачів,— театр роздає на виставах анкети, в яких глядачі відзначають все те, що їх цікавить і турбує в роботі театру. І ці матеріали цікаві й показні. Вони говорять, що перероблені п'єси глядачеві не скрізь подобаються; що вони хотіли-б бачити п'єси революційні, з життя села, з часів горожанської війни, а де хто хоче бачити історичні п'єси з часів козаччини та запоріжжя. Більшість сходиться на бажанні бачити комедію.

До цих анкет сільський глядач ставиться надзвичайно дбайливо. Іноді повертають анкети з цілим «твором» написаним атраментом, очевидно дома. З п'єс, що виставляє театр найбільше подобається «Сава Чалий» добре приймається «Шторм» і охоче дивляться «Тартюф». Але викликає суперечки і не всім подобається «Пошилися у дурні»—п'єса перероблена і поставлена в цирковому плані з трюками та злободенними для кожного села, сатиричним куплетами. І особливо кричать ті проти, кого ці куплети написані.

Взагалі треба признати, що Робсельтеатр селом приймається добре і з великим інтересом. Дякують і завжди просять приїздити ще. Але разом з цим ставлять і більш серйозні вимоги, як організаційного, так ідеологічного змісту. Це зводиться до того, що село не припускає, аби з ним поводитись, як з «темною масою» і воно не хоче, щоб театр, який приїздить до нього був складом та роботою

гірше ніж в місті і щоб п'єси були гірші ніж, знову таки, «там у місті». І з цим треба рахуватись. На це треба звернути особливу увагу.

Використавши досвід попередніх виїздів театру в майбутньому, треба організувати колектив Робсельтеатру з добрих акторських сил. На чолі треба поставити свідомих робітників, що добре знають театр і особливо в умовах сільської політосвітньої роботи. Вміло треба вишукати для театру кваліфікованого культурного режисера, що провадив би не тільки постановочну роботу, але й виховував би художньо колектив, а разом з колективом допомагав би роботі аматорським гурткам на селі. Вміло й чуло треба складати репертуар і добре з художнього боку його обставити. Для цього треба матеріальні кошти значно більші, ніж відпускались досі, щоб декорації, строї реквізит то-що були зроблено майстерно, а не на швидку, руками акторів, як це траплялось досі. Взагалі від кустарництва в цій справі треба перейти до роботи добре організованим майстерним апаратом, який дійсно буде зразком і певним виховуючим чинником для села.

П. Долина.

Донбас

„Шевченківці“

Графіка за 10 років

Останнє десятиріччя було для графіки періодом небувалого підйому й розквіту.

Радянська графіка зайняла видатне місце серед графічних мистецтв європейських країн, про що досить красномовно в свій час свідчили успіхи радянської графіки на Міланській та Паризькій виставках.

Идучи за настиглою потребою підсумувати досягнення графіки за десятирічний період, Ленінградська Академія Мистецтв організувала виставку графічних робіт за 10 років, що розпочалась в Ленінграді 20 січня. Виставка обніме всі галузі графіки—офіційна державна графіка (герби, грошові знаки, поштові марки), книжкова графіка (обкладинки, ілюстрації, карикатури, книжкові значки й т. инш.), розмаїті плакати, календарі, визерунки для тканин) й довідково меморіальна графіка (дипломи, адреси, програми й инш.).

Разом з цим на виставці представлені всі види графічної техніки—малюнки пером, пензлем, гравюри на міді, офорти, ксилографія і т. ин., а також найрозманітіші репродукції всіх етапів та твори художнього друку.

Арт. П. Мілорадович в ролі Гарпагона із «Скупого» Мол'єра. Зар. худ. Невідомського

По московських театрах

(Від власного кореспондента).

Знову «Ревізор». Театральних прем'єр у Москві як снігу в січні. Але і в лютому думки всіх не можуть позбутися грудневого Меєрхольдового «Ревізор». Москва а тепер уже й Ленінград поділились на непримиримі табори «за» і «проти» «Ревізора».

«Ревізором» по справжньому схвилювані й стурбовані. За нього готові стати на кривавий бій Але й «проти»—також Гоголь став нашим несподіваним сучасником. Комедія, що пам'ятає 65-літню давність з дня своєї прем'єри в б.в. Олександринськ. театрі, ніби родилась тільки наприкінці 1926 року. Слава про нові народини «Ревізора» облетіла Європу. В Парижі пишуть про нову театральну подію в СРСР. Емігрантські кола присідають до «Ревізора», як до приводу для скандальної сенсації. Актриці перетворили свій реванш Меєрхольдовому «Ревізорі»,—спектакль у Велик. театрі з участю Чехова—Хлестаков, Степана Кузнецова—Городничий. Радина—почтмейстер, на привід для солідного анішлага.

Герц акторів одначе не створив з цього знаменитого вечора Гоголів. лицедійства. Чехов нагадав у ній про свій образ, показаний в «Ревізорі» Станіславського.

Степан Кузнецов про свій дивовижний хист грати тепер то Хлестакова, то Городничого у Малім театрі. Хист Кузнецова соковитий, повнокровний, розмаїтий, пересякнутий гумором, обдарований тонкою спостережливістю і сценічним темпераментом, що опановує так комедійні, як і драматичні ролі. В Малім театрі Кузнецов, лишень два роки. Він успів створити тут крім Городничого, образи Людовика XI («Собор Паризької богоматери» за В. Гюго), і матроса Швандя («Любовь яровая» К. Тренева), опрацювати заново роль Юсова («Доходное место»—Островського). В кінці лютого 25-літній ювілей Кузнецова, до якого артист готує роль Фамусова для парадного спектаклю («Горе от ума») на сцені Великого театру.

Із 25-ти років сценічного життя Кузнецов найбільше працював на провінції, у Москві-ж колись 15 років тому метеором мелькнув, дебютувавши в ролі Хлестакова й Кота («Синяя птица»—Метерлінка) в московськ. худож. театрі.

Найулюбленіша тема образів Кузнецова—або-ж джигун незалежно од віку свого героя, або романтик—ідеаліст. Перистий репертуар його ролей, одначе, не об-

межується цією темою. Найхарактерніше в ній, а може і найблискучіше—роль Вікент'єва («Обрыв»)—Гончарова і Лемма («Дворянское гнездо»—Тургенєва).

«Борис Годунов» у велик. театрі. Великий театр природно не хоче лишатися тільки місцем для чужих поєдинків та ювілеїв по-між своїми худ. оперними і архаїчними балетними спектаклями. В середині самого театру відбувається значний здвиг. Театр поставив «Бориса Годунова»—Мусоргського, вперше, включивши сцену біля церкви Василя Блаженного де молиться отвержений «чорний люд» в голодний рік. В першій картині «народ» не ремствує скоряється опричиникам, які поганяють його батогами просити Бориса Годунова прийняти царську корону. У фіналі спектаклю «народ» виростає в бунтівників. В його руках кілки, замірені на тортурників бояр і духовенство. Постановка В. Лоського силкується виявити пережитку Росії в кінці XVII століття народню трагедію. І масові сцени спектаклю справді виграли. Але герої, в особі солістів, трохи програли. У всіх європейських столицях у «Борисі Годунові» до нині звикли слухати лишень арії Бориса співані Шаляпіним. В Москві в цій опері «нарешті» навчилися слухати зміст Пушкіна, Мусоргського і руську історію. Тут пороблено спроби одійти від феєричного видовища. Не завжди доречно пишнота постановки, ще заважає цьому. Палац і Дума Годунова зозуляться зайвою декоративністю з ікон та портретів руських царів. Картина коронування Годунова—особливо урочиста. Гоголем плывуть в крестнім поході бояре, білі й чорні попи. Гудуть кремлівські дзвони. Блищить парча золотих убрань. «Німий» народ—прослався зеленим полем у низу. Художник Федоровський не пожалкував фарб, щоб показати двоїсту душу руської старовини—її візантійську пишноту і азіатську похмурість. Савранський—блідий Годунов, у драматичній сцені галюцинації—цікавий своїм видом татарського князя й руського монарха, з пустою чорною шивелюрою де-неде сідою та вогнистими жаринами очей.

Студія К. Станіславського. Реформує оперу, звичайно глибше і з більше відчуттєвими наслідками своїх сценічних досвідів К. Станіславський.

Друга виставка графіки

(Лист із Москви).

Невеличка кількістю експонатів (усього 332 примірники), друга виставка графіки при будинку друку об'єднує тільки незначну частину Московських графіків, проте вона цілком добре показує середній рівень нашого графічного мистецтва.

Графіка перебуває тепер—в найкращому становищі з-поміж близьких їй мистецтв живописи та скульптури. Не маючи станкового характеру останніх, вона куди менше за інші мистецтва зазнала руйни за час війни та революції й раніш за їх одержала соціальне замовлення від нової доби. Художник графік обслуговує своєю творчістю тисячі наших журналів та часописів, від оформлює нову книгу, плакат і в такий спосіб його творчість майже непомітно перекладається на обслуговування нової класи та суспільства.

В його руках жалка зброя соціальної сатири та шараку, в його руках що-найрізноманітніші способи вплинути на нового масового глядача (читача). Те, що наша графіка щільно сполучена з поліграфічною промисловістю, те, що вона має під собою твердий ґрунт та конкретні завдання сприяло тому, що якість графічних творів підвищилась. Про розквіт радянської графіки свідчить ця її друга виставка, дарма, що більшість найцікавіших митців залишилась по-за мурами суспільства. Майже всі твори на виставці свідчать за майстерність, за серйозну роботу та великі досягнення.

Оперна студія його імені показала три постановки: «Царську невесту» — Римського-Корсакова, «Євгеній Онегін» — Чайковського і «Тайний брак» — Чімарозо. Постановки об'єднані загальним принципом поєднання вокального музичного і сценичного мистецтва. В них зіграні ролі, а не партії. виправдані кожний момент інтриги і кожний акторський образ.

В «Царській невесті» переданий колорит темної Росії часів Івана Грозного, її безкрая печаль і лютість, найва віра в замаху і знахарів. «Євгеній Онегін» овіяний закоханістю студії в Пушкінських героїв. В музичній комедії «Тайний брак» спіймано стиль XVII століття. Типи ненажерливого буржуа, що позаздрив на графський титул для своєї дочки і самого подагрика графа здаються масками за якими почувашь класу і повітря їх часів. Чімарозо тут примушує згадувати про італійського драматурга Гольдоні. Між його твором і комедією Гольдоні «Господиня зайзду» почувашься зв'язок.

Соціальне замовлення глядача. При всіх цих досягненнях опери наше театральне життя, звичайно, визначається драмою і комедією. Саме тут накреслюється збіг театального мистецтва з нашою

На жаль виставка, організована при будинку друку, занадто вже мало уваги звернула на виробничу графіку.

Виставка дає недостатнє уявлення про повну книгу та журнал, і навпаки забагато місця уділяє станковій графіці та малюнокові. На це надто слабує старе покоління московських гравців та графіків: І. Павлов, А. Якименко, Староносов, і інші, тим часом як молодь-сестри Чічолови, Сутєєв, Доброклонський, Гвайта та інші дали цілу низку вдало графічно-розв'язаних і культурних творів для друку.

Хоча твори І. Павлова й випадають з виробничого плану виставки, проте, не можна не зупинитися на творах цього чи не найбільшого російського рисувальника. В його кольорових гравюрах у 2, 3 і 4 тони «Дворик», «Кама», й «Тихий Діп» показано максимальну майстерність, стримане і шляхетне почуття тону та витончений малюнок. Кравид, така характерна для цього майстра тема, взагалі заповнює всю виставку. Як і на станкових виставках цього року надто звертає на себе увагу те, що на ній є чимало «східних мотивів», які стали справді таки неодмінною особливістю усякої нової виставки.

Якщо виставка й за такого випадкового підбору творів свідчить за розквіт радянської графіки, то ми можемо сподіватися значних наслідків від майбутньої Ленінградської щирої виставки всіх галузей російської гравюри та малюнку.

Альф.

сучасністю. Московський театр захоплений соціальним замовленням свого глядача, а глядач, уже стомлений історичними анекдотами, передовсім хоче побачити в театрі своє сьогодні. Театр скаче по кутках нашого побуту і показує його на своїй сцені. Радянське село, завод, родина, готель, пивна, лікарня, школа, непаманська вітальня, казан безпритульних, карточний дім, робітничий клуб—перебігають тут, ніби перед очима швидко мелькає фільм. Театр шукає обличчя, пики, портрети сучасної людини.

Комісарів і відповідальних робітників на сцені змінюють безробітні, акторів — шахраї, червоноармійців—агенти білих, комсомольців—зневірені інтелігенти. За дев'ять років у нас викристалізувалось не мало соціальних типів. Театр прагне зафіксувати їх. До класичної драматургії він звертається лишень через все гострішу репертуарну кризу. Радянська драматургія не поспіває за життям. Театр заінтригований колізіями і вражіннями сучасності, але що раз частіше примушений повертатися до Бомарше, Шекспіра, Гоголя, Сухово-Кобиліна, Островського і навіть Есхіла.

С. Марголін.

Театр Райнгардта у Відні

У розмові з кореспондентом газети «New - York Herald» відомий театральний режисер Макс Райнгардт цілком одверто заявив, що сучасне європейське театральне мистецтво, за винятком Радянського Союзу, не тільки переживає велику кризу, а взагалі поступово йде до занепаду. І справді нинішні драматичні театри Відня, Берліна, Парижу та Риму, не кажучи вже про інші менш значні культурні центри буржуазної Європи, не тільки не можуть похвалитися якими небудь досягненнями, а навпаки систематично занепадають та втрачають привабливість навіть в колах буржуазної публіки. І це дійсно так, бо більшість колишніх прихильників драматичного мистецтва, так би мовити, зрадили цю галузь театральної штуки, повернулись спиною до драматичного театру, а масово почали учашати до кіно або на музикальні вистави (різні ревію, оперети та опера). Тому не дивно, що нині також і чимало відомих драматичних артистів переходять до праці в інших галузях театального мистецтва або до кіно. Бо хіба не є характерною ознакою часу, що сам Райнгардт якраз нині перебуває в Америці, як кіно-режисер, а свої театри в Берліні та Відні передав під провід та керування другорядним своїм помічником.

Правда, віденський театр Райнгардта не має підстави дуже турбуватися про матеріальний бік справи, бо його не велика, але з належним смаком прибрана зала, щовечора заповнюється публікою, а в колах віденської буржуазії навіть уважається, обов'язком побувати на прем'єрах цього театру. Проте тепер ложі та партер театру заповнюють вже інші глядачі, як то було перед війною. Бо сучасні пані в люксових туалетах та пані у фраках або смокінгах власне не визнають театральні вистави за особливу галузь мистецтва, а заповнюють залу тільки для розваги та забави. Ці нинішні глядачі

не цікавляться будь якими серйозними та складними проблемами взагалі або болючими питаннями сучасності. Ні, вони ще годяться, приміром, посміятися з приводу різних пригод, що вдало характеризують життя сучасного суперечливого буржуазного суспільства, вони навіть з відповідним співчуттям переживають у театрі різні «сердечні» конфлікти та «любовні» драми, що їх досить ловко та спритно уміють подати своїй публіці сучасні буржуазні «драмороби». Тоді як ті п'єси, у яких автор, хоч би й дуже обережно, загадав про класову боротьбу, або взагалі зачепив питання про нинішню дуже сумну та тяжку дійсність, наперед засуджені на «смерть», бо пануюча нині буржуазія, мовляв, і без того має багато з ними клопоту у справжньому житті.

Отже якраз через це нова драма навіть такого видатного, а разом з тим буржуазного письменника, як Г. Гавтман—«Доротей Ангерман» не здобула собі ніякого успіху і після кількох вистав була знята з репертуару віденського театру Райнгардта. Цим пояснюється й те, що Райнгардт замість виданих сучасних п'єс примушений давати для «своїх» публіки відповідну халтуру. Так, приміром, за останній сезон у його віденському театрі вже більше 50 разів з «успіхом» була виставлена англійська комедія «Вікторія» з яцбандом, чарлестоном та іншими такими-ж приманками для розваги та забави віденської буржуазії, що безперечно ясно вказує на поступовий занепад буржуазного мистецтва.

Правда, у цьому-ж театрі Райнгардта мала успіх і цілком сучасна п'єса відомого англійського письменника Гальсворті «Товариство», але тільки тому, що автор звернув всю свою увагу на теперішню «буржуазну мораль» та на «європейську проблему», розв'язуючи їх згідно з буржуазними поглядами. Взагалі-ж можна констатувати, що характерною рисою не тільки буржуазного мистецтва, а також цілої нинішньої буржуазної ідеології є тенденція за всяку ціну оминати безрадісну сучасність, а тому налякана загрозливою будучиєю буржуазна класа дуже охоче шукає собі потіхи в далекому минулому.

Макс Райнгардт, як буржуазний режисер, рахуючись із смаком глядачів, іде на зустріч цим бажанням буржуазії і, приміром, літом минулого року під час, так званих, святкових вистав у Зальцбурзі поставив містерію талановитого австрій-

КУПУЙТЕ ЖУРНАЛ

„НОВЕ МИСТЕЦТВО“

ПРОДАЄТЬСЯ У ВСІХ ТЕАТРАХ
ТА КІОСКАХ В ХАРКОВІ

ського письменника Гофмансталя-«Едерман», провідною ідеєю якої є той погляд, що віра в бога тільки й може врятувати кожну людину від усяких смертельних страхів та різних життєвих турбот або небезпек. Звичайно, що Райнгардт поставив цю містерію з належною йому спиритністю та за підмогою сучасної дуже високої техніки театального мистецтва, а найталановитіші німецькі артисти, Олена Тіміг та Олександр Моїсі, зробили все, що можна було, щоб колишні обставини середньовічного життя та релігійний дух часу належним способом оживити і викликати ілюзію в буржуазних глядачів, що основи середньовічного світогляду ще й тепер являються порятунком цілого людства.

З такою-ж інтуїцією Райнгардт робить спроби показати своїм глядачам цікаві для них картини з колишнього русько-українського життя. Так раніше у його віденському театрі були виставлені дві п'єси Тургеніва та Андрєєва, а нині вже 25 раз з великим успіхом пройшла відома комедія Гоголя—«Ревізор». І от характерно, що один з найкращих теперішніх режисерів усю увагу зосередив на зовнішнім боці спектаклю (туалети, декорації), він намагався можливо яскравіше показати глядачам деталі колишнього дрібно-буржуазного життя та побуту далекої України, тоді як іронія Гоголя, а також його внутрішній протест, відступили на другий план, бо Райнгардт добре знає «свою» публіку, розуміє що їй не подобається. Проте, спектакль «Ревізор» віденська критика уважає досить видатним досягненням тутешнього театру Райнградта, підкреслюючи, що не режисер, а талановиті артисти (Тімі, Гамолка та комік Ганс Мозер) своєю грою забезпечили мистецький успіх п'єси.

Звичайно, що ми не маємо підстави робити якісь закиди Райнгардтові, бо як він, так і інші талановиті буржуазні діячі мистецтва безсилі творити «чудеса», коли не тільки мистецтво, а й уся надбудова капіталістичного суспільства дуже хитається, переживає складну кризу і не має ясних перспектив та виходу. А цілком зрозуміло, що Райнгардтові, який тисячами ниток зв'язаний з занепадницькою буржуазією, справді досить важко визволитися від її хоробливих впливів та віддатися мистецькій творчості, узгаднюючи вимоги часу та інтереси й культурні потреби пролетарської класи.

Бо у Відні не є таємницею, що чудовий будинок театру у якому грає трупа Райнгардта, належить тутешньому магнатові-

В Маріуполі

Першого лютого закінчила спектаклі музкомедія за проводом Д. Джуєсто. Після неї відбулась одна гастроль артистів балету Ганни Ніколаєвої і Юрія Горського при участі скрипника Файнгетта та піяніста Левіна. Спектакль пройшов гарно і лишив живе враження. Тепер в театрі Комгоспу почала працювати «лучшая харьковская музкомедия» як вона себе називає Проте, перші її спектаклі показали що вона значно гірша складом за попередню. Працюватиме вона в Маріуполі два місяці. Отже, весь зимній сезон у нас займе оперета. Така перспектива для робітничого глядача не досить приємна і тепер у місцевій газеті «Приазовський пролетарій» в зв'язку з цим жваво дебатується справа,—«який театр потрібний у Маріуполі». До чого прийдуть дебати, невідомо, але безперечно річ, що практика останнього сезону доводить потребу мати в Маріуполі постійний серйозний театр для робітників з міста порту і заводів.

Успішно працює в Маріуполі цирк. Його переважно одвідують мешканці робітничих передмість. Міцно спаяний ансамбль, гарна конюшня і багато дресированих тварин роблять мало не щодня аніплаги.

Працюють у Маріуполі три кіно. Два ВУФКУ і одно клубу металістів. Підбір картин останніми часами значно поліпшився і дешеві квитки (клубне кіно—15 коп., ВУФКУ—25 коп.) та брак у місті гарного театру ваблять сюди людей, які переповняють зали на всіх трьох сеансах. Одвідують кіно майже виключно робітники та службовці.

На заводі імені Ілліча при клубі працює єдина в місті «Синя блуза». Вона часто одвідує й інші клуби, де має великий успіх програмою, побудованою виключно на місцевих темах. До роботи в синій блузі втягнуті члени Союзу пролетписьменників Донбасу «Забой». Режисер і керівник колективу Микола Таєжний.

Театор Горхов.

спекулянтові Кастільоні, що під час інфляції був дуже нажився, придбав цей будинок, пристосував до вистав і здав в оренду. А що Райнгардт не завжди своєчасно має можливість йому виплачувати арендну плату, то власник театального будинку використовує це в той спосіб, що цензурує ті п'єси, які мають виставлятися в театрі і навіть добився того, що була виставлена цілком беззмістовна п'єса дружини Кастільоні.

Звичайно, що такі явища трапляються і по інших театрах, але хіба це не вказує на занепад справжнього театального мистецтва, хіба це не свідчить, що сучасний театр цілком залежить від буржуазної класи і поволі вироджується у спектаклі для забав та розваги смертельно-хорого капіталістичного суспільства, скільки-б не галасували різні буржуазні писаки про «чисте» та безкласове мистецтво.

Д. Леопольд Катц.

ХРОНІКА

Харків.

Держтеатр «Березіль». Режисер Л. Курбас почав розробку п'єси «Сонце руїни». Вона піде на відкриття сезону в наступному році. В середині квітня театр виїздить на гастролі. До кінця сезону пройдуть п'єси: «Король забавляється», «Яблоневий полон» і кілька разів оперета «Мікадо».

— До театру «Березіль» на постійну роботу вступив артист Долінін.

Всеукраїнський Пленум муз. т-ва ім. Леонтовича, призначений на 13 лютого в Харкові перенесено на 26 лютого.

«Сакунтала»—Калідаса. 8 лютого в літературній секції Наукової Асоціації Сходознавства Гнат Хоткевич зачитав переклад видатної індійської драми Камідаса «Сакунтала». Переклад справив на присутніх дуже гарне враження.

Вищий Кіно-Репертуарний Комітет УПО НКО дозволив до зйомки такі сценарії: 1) «Декабризови і Октябризови»—В. Малковського, 2) «Трактор»—Борисенка, 3) «Боротьба за право»—Б. і Н. Плеських, 4) «Тіло людини»—д-ра Лаврент'єва, 5) «Баньки з мила»—(«Шуба уполномоченого») —Л. Френкеля і А. Агатова, 6) «Шлях до перемоги»—Підгаського.

Київ

«День музики на Київщині. Згідно з постановою комісії Окрполітосвіти в Києві та окрузі «День музики» відбудеться між 20 і 28 лютого. Музидиріємство політосвіти випускає до «дня музики» кілька творів, присвячених українській музиці.

Журнал «Музика». Вийшов перший № двохмісячного журналу «Музика». В номері—статті про українське оперне об'єднання, огляд музичиття України за минулий рік, підсумки дня музики то-що.

Музичний Шевченківський збірник. Композиторська майстерня т-ва ім. Леонтовича в Києві склала Шевченківський збірник (два зошити). В збірниках уміщено романи й хори на слова Шевченка, музика Лятошинського, Вериківського й Ревуцького.

Комсомольський співочий збірник. З ініціативи київської окрполітосвіти та ухвали парткому ЛКСМУ композиторській майстерні т-ва ім. Леонтовича замовлено скласти комсомольський співочий збірник. У збірнику буде вміщено матеріали до різних комсомольських свят.

Смерть письменниці О. Тесленкової. В Києві померла найстаріша нарадоволка, українська письменниця Олена Тесленкова. Тесленкову виперив перед старою владою відомий провокатор Гольденберг. Її засудили на заслання, де вона пробула багато років.

Всенімецька театральна виставка 1927 року

1927 року в Магдебурзі організується третя всенімецька театральна виставка.

Першою на зразок цієї виставки, була організована 1892 року, друга 1910 року.

Проектована виставка своїм розміром і шириною обняття теми, мусить перевищити всі, що допору відбулися такі виставки.

Виставка освітлить історію німецького театру середньовічних часів й до наших днів. Спочатку на виставці продемонструється низку надзвичайно цінного матеріалу з історії барочного театру та інших епох.

Відділ сучасного театру робить спробу викрити його організаційну, соціологічну й господарчу структуру, охарактеризувати стан театральних робітників та показати вплив театральної критики та цензури на сучасний західний театр.

Технічний відділ мусить наочно показати весь величезний технічний апарат сучасного театру, технічні удосконалення й винаходи.

Три великі особливі виставки мусять показати взаємини театру з близькими йому галузями мистецтва: «Театр і кіно», «Театр і радіо», і «Театр та вивчення звуку». Вже зараз виставка викликає великий інтерес не тільки в Німеччині а й по всіх країнах Європи. Виставка своїм широким розмахом мусить зацікавити також і театральні кола СРСР.

Артемівське

Виставка АРМУ. Відкрито першу художню виставку всього Донбасу, організовану артемівським бюро асоціації революційного мистецтва України. На виставці відділи: архітектури, малювання, графіки, скульптури, театрального оформлення та ин. Найкращі експонати надішлють до Харкова на всеукр. виставку АРМУ.

Прилуки

Праця робсельтеатру. Прилуцький театр за короткий час зарекомендував себе як найкраще. Пройшло 19 нових п'єс. Не зважаючи на успіх, матеріальний стан театру тяжкий.

Ріжні

Берлінський „Ressanstheater“ готує до постановки „Трусів“—Ленормана та „Історію Салдата“—Шоря Стравінського.

В „Deutscher Theater“ 5-го лютого відбудеться прем'єра п'єси Фріца фон-Унру—„Бонапарт“.

Харнів

Держнартеатр

Розкопки в Геркуланумі

Арт. Овдієнко

В Кельнській опері йде нова опера швейцарського композитора Артура Хоннегера — «Юдіф». Лібрето написав Рене Маракс. В Кельні з великим успіхом йде музична комедія еспанця де-Фаллю — «Маріонетки майстра Недроса». Темою для комедії взято один з епізодів «Дон-Кіхота» — Сервантеса.

Макс Рейнгард, прибувши в Голівуд, одержав безліч запрошень від кіно-фірм працювати в кіно.

Нова п'єса п'єра Амп. П'єр Амп відомий французький радикальний письменник, що написав п'єсу «Катастрофа поїзда № 33», яка цими днями пройшла в паризькому театрі „L'Ouvrre“. Для теми взято боротьбу упортого в своїх переконаннях залізничного робітника з адміністрацією.

П'єса мала величезний успіх. Присутні на прем'єрі залізничні робітники улаштували Ампі — колишньому їх співробітникові — бурхливу овацію.

Книжкова крамниця Buchladen Kurfürstendam улаштувала «виставку профанів», щоб то цілу низку малюнків, зроблених не художниками, а людьми інших інтелігентських професій, близьких до мистецтва. Більшість малюнків належить літераторам та арти-

За повідомленням „Berliner Tageblatt“ італійський уряд задумав розкопати засинаного разом з Помпеєю — Геркуланума.

Над Геркуланумом лежить далеко товстіший та твердіший шар лави, ніж над Помпеєю, це пояснюється тим, що він до нині лежав нерушимий і за 2 століть в нім пробито тільки декілька вузьких шахт де знайдено дуже багато цінних пам'яток мистецтва. Більші розкопки не можливі через те, що над ним зараз є двох італійських селищ.

Розкопки Геркуланума мають величезне науково-художнє значіння, бо коли маленьке провінційальне містечко Помпея дало цінний матеріал культури й мистецтва Римської імперії, то великий патриційський курорт Геркуланум повинен зберегти в своїх стінах неоцінені скарби мистецтва.

Там і вимагає відсутністю будь-якої виучки й безпосередністю. Надалі Buchlade Kurfürstendam думає продовжити свою діяльність в початім напрямку, улаштувати виставку малюнків дітей, школярів, ремісників, селян, робітників то-що.

В Мюнхені ставиться нова п'єса Генріха Манна, «Заїзд», дія відбудеться 1919 року. Майстерне виявлення характерів, жвавість і комізм ситуацій та надзвичайно вміле побудована інтрига сприяли п'єсі мати заслужений успіх та викликали у публіки бурхливі овації авторів.

«Школа в Уцнасі» — комедія Карла Стернгейма, що допору йшла в Кельнському Schauspielhaus через протест клерикальних кол знята з репертуру.

Кіно-біржа. Хаотичний стан ринку праці для кіно-промисловости на лєнінградській біржі праці дав думку організувати при посередництві окремих кіно-відділ, що постачає для кіно кваліфіковану силу За 10 день свого існування відділ узяв на облік біля 200 кваліфікованих кіно-робітників.

Айседора Дункан розважається. Відома танцюристка Айседора Дункан, вночі в Ніці кинула в море. Її неприємну витяг з води капітан Патерсон. Прийшовши до пам'яті балерина, сміючись, заявила, що вона виграла парі. Виявилось, що напередодні Дункан пішла на парі з англ. кіно-режисером Інгремом про те, що вона викупасться в морі у своїй оксамитній сукні.

Відповідальний редактор М. Христовий.

ПРОГРАМИ ТЕАТРІВ

Держтеатр „Березіль“

Мистецький керівник Народний артист Республіки Лесь Курбас

Пролог

П'єса на 3 дії.

Композиція **Л. Курбаса**. Текст **С. Бондарчука**. Ставить Гол. Реж. Нар. Ар. Респ. Лесь Курбас. Художник **В. Шкляів**. Музика **Ю. Мейтуса**. Диригент **Б. Крижанівський**. Виставу веде **О. Савицький**. Режлаборанти **В. Складенко**, **Л. Дубовик**.

Дієві особи.

Каляєв	Долінін, Назарчук.
Дора	Чистякова, Титаренко.
Самійло Іванович	Свашенко.
Куліковський	Балабан.
Мойсеєнко	Масоха.
Микола II	Гіряк.
Цариця	Ужвій.
В. кн. Сергій Олекс.	Шагайда.
Святополк-Мірецький	Сердюк.
Победоносцев	Крушельницький.
Вітте	Дробинський.
Ріхтер	Бабенко.
Голубев	Білашенко.
Наришкін	Возіян.
В. Кн. Мих. Олекс.	Дробинський.
Коковцев	Жаданівський.
Оболенський	Мононенко.
Хілков	Макаренко.
Павлов	Савченко.
Любо	Стеценко.
Мишанин	Антонович.
Його жінка	Бабіівна.
Його син	Шутенко.
Жандар	Романенко.
Його жінка	Криницька.
Гапон	Мононенко.
Трепов	Радчук.
Льокай	Ходкевич.
Жандарський полковник	Дробинський.
Шпик 1	Савченко.
Шпик 2	Возіян.
Піп	Бабенко.
Попадя	Стеценко.
Мати	Пилипенко.
Салдат	Стеценко.
Професор права	Білашенко.
Земель	Подорожній.
Ліберал	Іванів.
Дама 1	Добровольська.
» 2	Верещинська.
» 3	Смерена.
» 4	Петрова.
Ношик 1	Макаренко.
Ношик 2	Восточний.
Пристав	Стукаченко.
Городовик 1	Карпенко.
Городовик 2	Козаченко.
Князь	Радчук.
Дворник	Жаданівський.
Камердинер	Гавришко.
Офіцер	Ходкевич.
Козачок	Іванів.

Прокурор	Савченко.
Тюремщик	Жаданівський.
Хлопчик 1	Лор.
Хлопчик 2	Пігулович.
Морський офіцер	Ходкевич.
Селянка	Доценко.
Жінка 1	Косаківна.
Жінка 2	Пілінська.
Сестра милосердя 1	Кузьменко.
Сестра милосердя 2	Смерека.
Адмірал	Шагайда.
Єврейка	Доценко.
Господар друкарні	Савченко.
Робітники	Марченко, Макаренко.
»	Петров, Возіян.
Робітниця	Лор, Пігулович, Пилипенко,
Станіславська.	Жаданівський.
Матрос 1	Карпенко.
Матрос 2	Карпенко.
Салдати, студенти, матроси, народ та робітники.	

„Сава Чалий“

Траг. на 4 дії (13 епізодів)—Карпенка-Нарого.

Дієві особи:

Потоцький	Мар'яненко.
Шмигельський	Шагайда.
Жезницький	Подорожній.
Яворський	Кушельницький.
Качинська	Бабіівна.
Кася	Пігулович.
Ротмістр	Бабенко.
Сава Чалий	Сердюк.
Зоя	Титаренко.
Джура Сави	Іванів.
Баба	Пілінська.
Пажі: Дценко, Косаківна, Кузьменко, Лор.	
Поляки-козаки: Бабенко, Іванів, Козаченко, Ходкевич.	
Шляхтянки: Криницька, Лор, Петрова, Пілінська, Стещенко.	
Шляхтичі: Гавришко, Іванів, Жаданівський, Масоха, Назарчук, Савченко, Стукаченко.	
Гнат Голій	Антонович.
Гайдамака	Стукаченко.
Медвідь	Романенко.
Кравчина	Дробинський.
Горлицвіт	Свашенко.
Кульбаба	Стеценко.
Знахар	Ходкевич.
Селянки: Верещинська, Пилипенко, Петрова, Смерека, Станіславська, Стещенко.	

Польська варта, козаки, гайдамаки, селяни.

Режисер постановщик **Ф. Лопатинський**.

Режисер лаборант **М. Пясецький**.

Художники: оформлення сцени **М. Сімашкевич**,
строї **В. Шкляів**.

Музика **П. Козицького**.

Диригент **Б. Крижанівський**.

Фехтування **П. Юркевич**.

С е д і

П'єса на 4 дії 6 картин. . . Могема та Колтона.
Переклад та композиція додаткових текстів
М. Йогансена.

Режисерська робота присвячується М. Аргу
тинській.

Дієві особи:

Пастор Девідсон Мар'яненко.
Міссіс Девідсон (його дружина) Бабіівна,
Петрова, Смерека.
Седі Томпсон Ужвій.
Джо Горн (Господар гостиниці). Крушель-
ницький, Карпенко.
Амсепа (дружина Горна) Пилипенко, Кри-
ницька.
Доктор Мак-Фел Антонович, Савченко.
Міссіс Мак-Фел, (його дружина) Добровольська,
Доценко.
Гріге матрос Кононенко, Романенко.
Ходжсон матрос Назарчук, Іванів.
О'Гара боцман Сердюк.
Бейс квартирмейстер Балабан, Іванів.
Донька Горна Пігулович, Лор.
Морараго слуга тубільців Свашенко, Стукаченко.
Слуги тубільці: Дробинський, Жаданівський,
Возіян, Гавришко, Косаківна, Кузьменко,
Доценко.

Інтермедія:

Шаман Гавришко.
Наречена Лор.
Вояки: Дробинський, Стукаченко, Романенко,
Свашенко.
Жінки: Пігулович, Лор, Доценко, Кузьменко,
Косаківна.
Музики: Казаченко, Ходкевич, Жаданівський,
Подорожний.
Мошкари: Станіславська, Пігулович, Шутенко,
Возіян, Білашенко.
Тубільці Косаківна, Стеценко, Іванів, Восточний,
Шутенко, Романенко.

Постановка реж. Валерія Інкіжінова.
Оформлення й строї худ. В. Меллера. Музика
та звукові ефекти П. Козицького. Танки в 1 дії
Танок Седі й Бейтса, в інтермедії 4 вояк, 4
жінок та нареченої ставить Вігілев. Танок Ша-
мана та загальні танки в постановці Інкіжі-
нова. Режисер-лаборанти Бегічева й Скляренко. Ди-
ригент Крижанівський. Спектакль веде Савиць-
кий.

Ш п а н а

Сатира памфлет Ярошенко.

Словесне оформлення інтермедій
Каплі-Яворовського та Бондарчука.

Дієві особи:

Стрижак Шагайда.
Бухгалтер Крушельницький.
Довгаль Сердюк.
Машиністка Ольга Чистякова, Бабіівна.
Шершенка Радчук.
Селянин Бабенко.
Робітник Стеценко.
Секретар Нарсуду Савченко.
Хазійн пивної Карпенко.
Новий Косаківна, Стеценко, Криницька.
Безиритуальні Доценко, Пігулович.
Музики в пивній Станіславська, Шутенко.
» » » Хоткевич.
Агенти каррозиуку Балабан, Карпенко.
Міліція Кононенко, Козаченко, Стеценко.
Диспут:
Бринза — Пилипенко. Пузо — Козаченко. Кір-
пичіков — Гавришко. Шароварників — Стеценко.
Молокососенко — Шутенко. Мрійновийний — Ход-
кевич. Вибий зуб — Масоха.
Скетинг ринг:
Конферанс — Балабан, Іванів. Слуги прощені-
уму: Титаренко, Петрова, Свашенко, Подорож-
ний, Іванів, Білашенко, Дробинський, Назарчук.
Театральна інтермедія: режисер Шпанський
— Подорожний, Свашенко.
Такон смерті: Титаренко, Балабан, Масоха.
Аристократка — Криницька.
Аристократи: Петрова, Лор, Пігулович, Кузь-
менко, Доценко, Стеценко, Гавришко, Назар-
чук, Іванів, Казаченко, Стукаченко, Возіян.
Робітник грім — Бабенко.
Робітники: Карпенко, Савченко, Ходкевич,
Шутенко, Стеценко, Жаданівський, Кононенко,
Романенко.
Кустетромці: — Пилипенко, Стеценко, Доценко,
Криницька, Смерека, Жаданівський, Стука-
ченко, Возіян, Савченко.

Постановка режисера Бортника.

Реж. лаборанти: Бегічева, Лішанський.
Танки Вігілев.

Художники Шкляїв та Сімашкевич.

Диригент. Крижанівський.

Виставу веде помреж. Савицький.

„ТЕАТРАЛЬНИЙ ТИЖДЕНЬ“

ЖУРНАЛ ВІДДІЛУ МИСТЕЦТВ ОДЕСЬКОЇ ОКРПОЛТОСВІТИ

ТЕАТР МУЗИКА, КІНО, ЦИРК, ЕСТРАДА.

СТАТТІ, ФЕЙЛЕТОНИ, РЕЦЕНЗІЇ, МИСТЕЦЬКА ХРОНІКА, КОРЕС-
ПОНДЕНТИ З ВЕЛИКИХ МІСТ СРСР, ФОТО, ЗАРИСОВКИ, ШАРЖІ.

Ціна окремого номера . . . — крб. 15 к.

Ціна на рік 3 крб. — к.

Адреса редакції та контори: Одеса, вул. Ласалія, 16, Філія Вид-ва „Комуніст“.

За двома зайцями

Комедія-сатира на 3 дії за М. Старицьким. Сценарій Василько-Міляїв і Шмаїн.
Текст Ярошенка з додатками Щербатинського і инш.

Дієві особи:

Сірко-орендатор млина	Сердюк.	Петро, актор-хаатурщик	Масоха.
Сіркова, його дружина	Стещенко.	Возний (теж)	Свашенню.
Проця, їх донька	Добровольська.	Виборний (теж)	Кононенко.
Химка, наймичка Сірків	Лор.	Терпелиха (теж)	Кузьменко, Пилінська.
Лемериха, сестра Сірка перекупка	Бабіївна, Пилипенко.	Міліціонер	Шагайда.
Галя, її донька	Титаренко.	Інваліди: Дробінський, Кононенко, Романенко.	Шагайда.
Голохвастий, аферист голова Промторгу Гірняк	Доценко, Пігулович, Криницька, Кузьменко.	Диякон	Петрова.
Копилевич (його компаньон) Балабан, Савченко	Супчик (теж)	Манашка	Масоха.
Шарманчик, червоний інвалід	Карпенко.	Матрос	Смерека, Станіславська.
Злодій	Назарчук.	Вустя	Петрова.
Бобчик	Шутенко.	Мотря	Стеченко.
Добчик	Іванів.	Міщанин	Ходкевич.
Перекупки: Смерека, Петрова, Станіславська,	Доценко, Пігулович, Криницька, Кузьменко.	Перукар	Доценко.
Крамарі: Дробінський, Білашенко, Романенко,	Гавришко, Жаданівський, Восточний.	І дружка	Пігулович.
Завклубом	Бабенко.	II дружка	Непмани:
Режисер	Крушельницький.	Непмани:	Подорожний, Жаданівський.

Постановка В. Василько-Міляїв.
Відновлює режисер Шмаїн.
Лаборант Макаренко.
Диригент Крижанівський.
Веде виставу О. Савицький.

Харківська аопера

Аїда

Оперета на 4 дії, 6 картин. Музика Дж. Верді.
Переклад Старицької-Черняхівської.

Цар Єгипту	Надників.
Амверіс, його дочка	Коп'йова.
Аїда, рабня Ефіопська царевна	Гужова.
Радамес, начальник дворцевої сторожі	Голинський.
Амонасро, цар Ефіопський (Батько Аїди)	Шуйський.
Рамфіс «верховний жрець»	Шидловський.
Жриця	Карав'я.
Гінець (вісник)	Колодуб.

Жерці, жриці, міністри, военачальники, придворні, салдати, раби, полонені ефіопи та єгипетський нарід.

Діється в Мемфісі й Фівах.
Диригент М. Штейман.

Режисер Е. Юнгвальд-Хилькевич.

Сценічне оформлення худ. Дубровина.

Танки пост. В. Р. Гамсакурдія.

Балет в постановці Н. М. Хлюстиної.

Євгеній Онегін

Опера на 3 акти, 7 картин. Муз. Чайковського.	
Ларина, поміщиця	Мартинович, Крижанівська.
Тетяна, її дочка	Слав'янська Гужова
Ольга, її дочка	Коп'йова Златогорова.
Филипповна, няня	Стуканівська, Карав'я.
Євгеній Онегін	Будневич, Гришко.
Ленський	Собінов (Нар. артист).
Князь Гремін	Паторжинський, Шидловський.
Ротний	Кернер.
Зарецький	Гаврілів, Жихарів.
Тріке	Нікітін, Топчій.

Диригент—Штейман М.

Танки поставлені Н. Хлюстиною.

Лебедине озеро.

Балет на 3 дії, 4 картини, муз. Чайковського.
Постановка Л. Жукова.

ЛІБРЕТО.

Принц Зигфрід із своїми приятелями на гулянці. Сьогодні день його повноліття. Мати Зигфріда принцеса сповіщає сина про те, що завтра в них має відбутися бал де він мусить обрати собі молоду. Принц згоджується. Звечоріло. Летять лебеді й Зигфрід з приятелями вирішують закінчити день полюванням. На березі острова Бено знаходять лебедині сліди й сповіщає про це принца. Залишивши потім принца самого він їде до своїх товаришів. В цей час лебеді оточують Зигфріда. Один лебідь говорить йому що всі вони дівчата перевернуті злим Філіном на лебедів і що повернути їх знову на людей зможе лише велика любов. Принц жадаючи врятувати сподобану ним дівчину-лебідя присягається їй у коханні, але вона застерігає його, що коли він забуде свою обіцянку, то всі вони остануться лебедями. Злий геній, підслухавши їх розмову, вирішує одружити Зигфріда на своїй дочці й приводить її на бал у дворець в образі Одети. Принц нічого не знавши, обирає собі за молоду Одилію, а після присяги злий геній показує йому справжню Одету, принц в розпачі. Одилія з Філіном зникають. В горі Зигфрід поєлишає до озера, де він уперше побачив Одету. Вона довідавшись про зраду принца, переказує це своїм подругам, але приходить сам принц і велика любов перемагає. Зигфрід веде Одету до себе, а Філін гине.

I.

Роль Одети й Одилії виконає Мерхасіна I.
Дієві особи.

Владарка принцеса—** Її син Зигфрід Жуков Швецов або Манкутевич. Одета Мерхасіна I Філін, злий геній Непомнящий. Його дочка Од-

лія Мерхасіна І. Бено, друг Зигфріда Владими-
рів. Наставник Зигфріда Бучинський. Селяне,
селянки, слуги, важі й придворні.

I акт.

Танок дівчат з друзями Зигфріда.
Шехтман, Халіп, Федюніна, Лесевицька, Бене-
скриптова, Корнієнко, Рабінович, Средницька,
Балашова, Сталицький, Монсен, Ермолаєв,
Константинов, Володимирів, Гудов, Дельсон.

Селянський танок Савицька І, Мерхасіна ІІ,
Бердовський.

Фінал. Увесь балет.

II акт.

Вальс лебедів. Увесь балет. Адажіо Мерхасі-
на І, Жуков, Швецов або Манкутевич, Танок
шости лебедів Верекундова, Левчинська, Мер-
хасіна ІІ, Савицька ІІ, Шехтман та Бакалій-
никова.

Танок трьох лебедів Савицька І, Подбарська,
Сакович.

Варіація Мерхасіна І.

Увесь балет.

III акт.

Танок молодих Савицька І, Мерхасіна ІІ, Са-
вицька ІІ, Тумковська І, Лесевицька, Федюніна,
Швецов або Манкутевич.

Іспанський танок Н. Хлюстіна, Сталинський.
Неаполітанський танок Шехтман, Манкуте-
вич, Верекундова, Тумковська ІІ, Корнієнко,
Бенескриптова.

Венгерський танок Веракса, Бакалійникова,
Бердовський, Монсен.

Мазурка Підбарська, Константинов, Влади-
мирів, Хасперова, Средницька, Халіп, Григор'єва,
Дельсон, Воробйов, Ермолаєва, Гудов.

Класичне Мерхасіна І, Жуков,
Швецов або Манкутевич.

Фінал увесь балет.

IV акт.

Журний вальс. Увесь балет.

Танок кохання МЕРХАСІНА І, ЖУКОВ, Шве-
цов або Манкутевич і увесь балет.

Варіації МЕРХАСІНА І.

Фінал увесь балет.

Диригент І. Вайсберг.

Виставу ведуть Непомнящий та Володимирів.

Намисто мадони

Опера на 3 дії, муз. Вольф-Феррарі.

Дієві особи.

Малієла	Гужова.
Кармела	Ропська.
Стела	Співак.
Кончета	Ліськова.
Серена	Мартинів.
Дівчата	Златогорова, Ліськова, Мартинів.
Селянка	Стуканівська.
Дженаро	Базанов.
Рафаель	Гришко.
Біазо	Топчій.
Тотоно	Колодуб.
Чічіло	Нікітін.
Рокко	Манько.
Сліпий	Кернер.
Продавці	Калюжний, Манько, Кернер.
Монахи	Кадників, Жихарьов.
Батько	Кадників.

Диригент Б. Врана.

Постановка В. Д. Манзія.

Танки поставлені Кас'яном Голейзовським.

Конструктивна установа худ. Хвостова.

Сьомий абонементний концерт

Відомого композитора й піаніста

Н. К. МЕТНЕРА.

ПРОГРАМА:

I. відділ

1. Метнер—Соната f—moll, op. 5
2. „ Дві новели
3. „ Друга імпровізація

II. відділ

1. Метнер—Забуті мотиви.
1. „ Danza dythirambica
2. „ Canzona mattinata
3. „ Danza fiorata
4. „ Danza Jubilosa
5. „ Danza Rustica
6. „ Danza Graciosa
7. „ Danza Festiva

Цар Салтан

Опера на 4 дії, муз. Римського-Корсакова.

Салтан	Шаповалов.
Гвідон.	Кученко.
Гінец	Гришко.
Старий дід	Топчій.

Корабельщики	1-й Колодуб.
	2-й Кернер.
	3-й Паторжинський.

Скоморохи	Паторжинський.
	Кадників.
	Гаврилів.

Дяки.	1-й Манько.
	2-й Кернер.
	3-й Мартиненко.
	4-й Жихарів.

Мілітріса.	Гужова.
Повариха.	Ліськова.
Ткачиха.	Мартинів.
Бабариха	Карав'я.
Цар Лебідь.	Нежданова (нар. арт.), Катериніч.

Постановка—В. Манзія.

Художн. оформлення — Хвостова.

Диригент—Штейман М.

Головн. режисер—Г. Хлюстін.

Купуйте журнал
„НОВЕ МИСТЕЦТВО“
Продається у всіх театрах
та кіосках Харків

Державний єврейський театр

Загмук

Трагедія на 4 дії (7 картин).

А. Глебова, переклад Е. Фіннінберга.

Зор-Сібан звільнений раб **Стрижевський**. Їлтан і дочка **Убар-Іреїтіма Сінельнікова**. **Кулик-Барновська**. Бель-Найд придворний музикант **Кантор**. Нінгір-Сін Асирійський намісник м. Ларака **Заславський (Фай)**. Нігал-Уммі, його дружина **Сонц-Ада**. Саргал-Нініб, головнокомандуючий **Дінор**. Ламасані, прибічниця Нінган-Уммі **Кулик-Терновська**. Наглядач **Слонімський**. Міар, Аммури, раб **Абрамович**: **Убар-Іреїтім**, дрібний купець **Серебренник**. Хасіна його дружина **Гольдберг**. Автмейлах, старий іменитий купець **Нугер**. Амур-Белл, работорговець **Мерензон**. Ішмур-Нату, старий купець **Парчев**. Старий купець **Абрамович**. Імурім-Сін, жрець. **Герштейн**. Зор-Бані, жрець **Гольман**. Кадішті: **Іва Він**, **Кулик-Терновська**, **Рубінштейн**, **Ейлішева**. Еабані **Ізраель**. Ірумбал **Хасін**. Тамманіту **Гордон**. Уруру **Сокол**. Бел-Харані **Гольман**. Аднайя **Виноградський**. Орбан **Слонімський**. Рімсін **Парчев**. Пісар **Гордон**. Господар ідаліні **Ізраель**. Крамар каменями **Надіна**. Крамар косметикою **Капчівська**. Крамар памаранчами **Сигалівська**. Крамар водою **Лисянська**. Нірарі, ад'ютант Нінгір-Сіна **Крамер**. Енакані перша рабця Їлтані **Савицька**. Голодний **Сокол**, Жінка при смерті **Ейлішева**.

Постановка **Ефраїма Лойтера**.

Художник—**І. Рабічев**, музика та оркестровка **Ю. Мейтус**, хор і гми рабів і пісенька **І. Ройзентур**, хореографічне оформлення й танки **Е. Вігілева**, диригент **С. Штейнберг**, лаборант **Д. Стрижевський**, спектакль ведуть: **Мерензон**, **Абрамович**, Концертмейстер **Л. Розенгерг**, світло **З. Єременко**, бутафорія—**П. Ліпівський**, машиніст сцени—**М. Філонов**, парикмахер **П. Ліфшиць**.

Койменкерер

Музична комедія на 3 дії.

І. Фефера та Н. Фіделя.

Крамар **Дінор**. Його донька **Сінельнікова**. Його дружина **Сонц**. Їх син **Нугер**. Жених **Ізраель**. Хася (родичка Крамарева) **Іва Він**. Її батько **Слонімський**. Сажотрус **Кантор**. Маклер (з чорної біржі) **Мерензон**. Інвалід **Абрамович**. Лікар **Сокол**. Його дружина **Савицька**. 1-ша пара гостей **Хасін і Шейнкер**. 2-га пара гостей **Абрамович і Сигалівська**. 3-тя пара гостей. **Герштейн і Рубінштейн**. 4-та пара гостей **Гордон, Ісаїв або Капчівська**. Паничка **Надіна**. Сажотруси: **Абрамович, Алуф, Гордон, Крамер, Герштейн, Капчівська, Сигалівська, Савицька, Шейнкер, Мурована, Надіна, Лісянська**.

Маски:

Банкір—**Хасін**, Равін—**Сокол**, Меламед—«**Гордон**», маклер—**Герштейн**, Хазн, **Нугер**.

Театральні маски:

Єврейський король Лір—**Абрамович**, Міреле Ефрос—**Надіна**, 6-та дружина—**Сигалівська**.

Постановка **Еф. Лойтера**.

Музика **С. Штейнберга**.

Ін дер голдене медіне

На 4 дії.

Маргарет Чальмерс **Ейлішева**.
М-р Чальмерс (її чоловік) **Нугер**.
Нокс Говард (соціаліст, чл. парламенту) **Кантор**.
Губерд (журналіст) **Ізраель**.
М-р Старкведер (батько Маргарет)
Заславський (Фай).
М-с Старкведер (його дружина) **Гольдберг**.
Коні (їх донька) **Кулик-Терновська**.
Дотльман (секретар Старкведера) **Абрамович**.
Рутланд (пастор) **Сокол**.
Даусет (сенатор) **Герштейн**.
М-с Даусет (його дружина) **Рубінштейн**.
Економка **Мурована**.
Лінда (камеристка Маргарет) **Капчівська**.
Служниця **Савицька або Лісянська**.
Шпики **Сокол і Крамер**.
Робітники **Герштейн, Гольман, Абрамович**.
Льокаї **Гольман, Крамер**.

Постановка **Ф. Лопатинського**.

Художник **В. Шкляїв**

Лаборанти **А. Кантор, Я. Лопатинський**.

Цвей кунілемлех

За Гольдфаденом.

Комедія-водевіль на 8 епізодів.

Дієві особи:

Пінхес **Мерензон**.
Рівке **Сонц**.
Хане (Короліна) **Кулик-Тарновська**.
Калмен (сват) **Стрижевський**.
Мотл **Заславський (Фай)**.
Зельде **Ейлішева**.
Кунілемл **Нугер**.

В інтермедіях: **Абрамович, Алуф, Гордон, Іва Він, Капчівська, Крамер, Сигалівська, Сокол, Хасін, Шейнкер**.

Режисер—**Лойтер**.

Музика:—**С. Штейнберга**. Художник—**Рабічев**.
Танки:—**Бойко, Вігільов**. Тексти пісень—**А. Когана**. Інтермедій—**О. Стрілець**. Лаборант—**Стрижевський**.

Художник Керовник—**Еф. Лойтер**.

Диригент—**С. Штейнберг**.

Спектаклі ведуть **А. Абрамович та М. Мерензон**.

Машиніст сцени—**Б. Сусов**. Світло—**З. Яременко**.

Перукар—**Г. Левак**. Бутафор—**Тянківський**.
Строї, конструкції, декорації та бутафорія власних майстерень

Київська акопера

Винова Краля

Опера на 3 д. 7 карт. муз. Чайковського.
Дієві особи.

Ліза	Воронець, Владимирова.
Графиня	Захарова, Ахматова.
Поліна	Маньківська, Калиновська.
Гувернантка	Христенко, Огньова.
Маша	Орлова, Юровська.
Герман	Мосін. (Засл. Арт. Респ.).
Елєцький	Норцов, Градов.
Сурін	Семенцов, Циньов.
Чекалінський	

Пресс, Летичевський.

Чаплинський	
Розпорядчик	Градов.
Томський	Тоцький, Аристов.
Нарумов	Зайднер, Васюков.
Пастушка	Орлова, Юровська.

Диригент О. Орлов.

Сільська честь

Опера на 1 дію. Муз. Масканьї.
Дієві особи.

Сантуццо	Владимирова, Малишко.
Турриду	Куржійський, Дідківський.
Альфю	Аристов, Градов.
Лола	Маньківська, Ахматова.
Лучія	Христенко, Огньова.

Диригент О. Орлов.

Виставу веде Владимирів.

Паяци

Опера на 2 дії, музика Леонковалло.
Дієві особи.

Недді	де-Тессеєр, Владимирова.
Каніо	Мосін, (Засл. Арт. Респ.) Голинський.
Тоніо	Селецький.
Сільвіо	Норцов, Градов.
Арлекін	Пресс, Летичевський.

Диригент О. Орлов.

Виставу веде Владимирів.

Кармен

Опера на 4 дії Музика Ж. Бізе, переклад
Миколи Вороного.

Кармен	Захарова, Маньківська.
Мікаєла, селянська дівчина	де-Тессеєр, Уляницька.
Фраскіта	Орлова.
Мерседес	Христенко, Ахматова.
Дон-Хозе сержант	Голинський.
Ескамільо, матадор	Головін.
Іль. Дон Кайро	Зайднер.
Іль Раменададо	Пресс.
Цуніга лейтенант	Бронзов, Корсаков.
Моралес сержант	Градов, Аристов.
Провідник	Дідківський.
Лілас—Паст'я господар корчми	Аркад'єв.

Офіцери, салдати, хлоп'ята фабричні робіт-
ниці, цигани контрабандисти то-що.

Балет в 1, 2 і 4 діях

виконують в 2 дії Стрілова й Чернишів
(1-танок) Яригіна, Павлів і Ковалів (2-й танок)
Дуленко (3-й танок) в 4-й дії Виноградова.

Діється в Іспанії близько 1820 року.

Сценічне оформлення худ. Кігеля.

Танки в постановці балетмайстра Месерера.

Диригент Орлов.

Казки Гофмана

Опера на 4 дії Оффенбаха. Переклад
О. Варави.

Олімпід	Уляницька, де-Тессеєр.
Джультета	Воронець, Маньківська.
Антонія	де-Тессеєр, Орлова, Янчевська.
Ніклаус	Вербицька, Калиновська.
Голос матері	Ахматова, Огньова.
Гофман	Голинський, Куржійський.

Ліндорф	}	Донець (засл. арт.).
Допертутто		
Копеніус		

Мираклъ	
Креспелъ	Бронзов, Циньов.
Спаланцані	Дідківський.

Шлеміль	Семенців.
Натанаель	Пресс.

Кошеніль	
Питічиначіо	Летичевський.

Герман	Зайднер.
--------	----------

Лютер	Васюков, Корсаков.
-------	--------------------

Диригент М. Михайлов. Художник О. Хвостов.

Виставу веде Н. Чemezov.

Черевички

Опера на 3 дії, 8 карт. П. Чайковського.
Дієві особи:

Оксана Воронець. Козак Чуб, Оксанин батько
Бронзов. Солоха Захарова, Калиновська. Ваку-
ла, її син Мосін. (Засл. Арт. Респ.). Чорт Ари-
стов. Голова Циньов. Дяк Летичевський. Панас
Дідківський. Ясновельможний Тоцький. Варто-
вий офіцер Пресс. Церемоніймайстер Градов.
Старий Запорожець Васюків.

Диригент О. Орлов.

Хореографія В. Рябцова. (Засл. Арт. Респ.).

Виставу веде режисер Владимирів.

Орлиний бунт

Опера на 5 дій, О. Пашенка.
Переклад Я. Савченка.

Дієві особи:

Білосельський (поміщик) Циньов. Ліза, дочка
його Юровська. Цариця Катерина Вербицька.
Кн. Потьомкин Тоцький. Кн. Голицин, кн. Та-
тіщев Дідківський. Пугачов Шидловський.
Устя його жінка Захарова. Хлопуша, Чіка
Зарубін, отамани Мосін. Заслуж. Арт. респ.,
Бронзов. Лисов Летичевський. Варсонофій, Ду-
ла, монахи Пресс, Гродзинський. Дівчина тор-
говка Огньова. Герольд Семенцов.

Диригент О. Орлов. Постановка О. Улуханова.

Декорації худ. С. Евенбаха.

Виставу веде режис. Владимирів.

Євгеній Онегін

Оп. на 4 дії, 7 картин, муз. Чайковського.

Дієві особи:

Євгеній Онегін Норцов. Ленський Собінов
(Нар. Арт.). Гремін Донець (Засл. Арт.), Ци-
ньов, Бронзов. Трике Летичевський, Пресс.
Ротний Аристов, Зайднер. Зарецький Гродзин-
ський, Семенцов. Тетяна Воронець, Владими-
рова. Ольга Маньківська, Калиновська. Нія
Захарова, Вербицька. Ларіна Христенко, Ог-
ньова.

Диригент М. Вериківський.

Виставу веде режисер Владимирів.

Театр ім. Франка в Київі

Н. Гольдоні.

Господина заїзду

Комедія на 3 дії.

Мірандоліна, господиня заїзду. Т. Барвінська або П. Нятко. Кавалер ді Ріпафратта. В. Кречет. Граф д'Альбафйоріта Т. Терниченко. Деянира комідіанка О. Рубчаківна або Л. Луганська. Фабріціо, слуга в заїзді К. Блакитний. Ортезія комедіанка А. Шведенко або М. Лійсар. Слуга кавалерів М. Пилипенко.

Постановка Є. Коханенка.

Художник М. Драк.

Керує виставою О. Пономаренко.

„97“

Сучасний побут на 4 дії.

Дієві особи:

Іван Стоножка, неможлиник Д. Милютенко. Ганна—його жінка Г. Борисоглібська або Ожеговська. Вася, їх син О. Пономаренко. Дід Юхим К. Діхтаренко. Серьога Смик, голова комнезаму В. Кречет. Мусій Кошкетка, неможлиник засл. арт. респ. Гн. Юра. Параска, його жінка К. Коханова або А. Шведенко. Андрій неможлиник К. Блакитний або П. Демченко. Панько, секретар сельради Т. Терниченко або М. Братерський. Гнат Гіри, куркуль Т. Юра. Лизька, його дочка Т. Барвінська. Годований колишній драгун М. Пилипенко або Ю. Козаківський. Орина, старчиха, В. Лукашевич. Микита, торговий П. Костюченко. Дід з цінком Є. Коханенко, Ларивон П. Міхневич. Манашки, 1 Н. Шведенко, 2 Л. Верховісва;

Постановка засл. арт. респ. Гн. Юри.

Оформлення сцени М. Драка.

Реж. лаборант М. Склярова.

Виставою керує О. Пономаренко.

Леся Українка.

Лісова пісня

Драма—феєрія на 3 дії з прологом.

Дієві особи.

«Той, що греблі рве» Д. Милютенко або М. Братерський. Потерчата. 1 Т. Склярова. 2 Р. Шухміна. Водяна Русалка О. Бубчаківна або Є. Раїсова. Водяник Т. Юра або Ф. Гладко. Дядько Лев О. Юрський або Т. Юра. Лукаш Т. Терниченко або К. Блакитний. Лісовик П. Міхневич або О. Супрун. Мавка Т. Барвінська або П. Нятко. Перелосник Ю. Козаківський. Пропасниця Л. Замірко. Куць М. Пилипенко або Л. Луганська. Мати Лукашева Г. Борисоглібська або К. Коханова. Русалка польова Т. Юрівна, В. Солонько або Т. Діброва. Килина Л. Верховісва або Н. Шведенко або М. Лійсар. «Той, що в екалі сидить» Ф. Гладко або П. Міхневич або О. Супрун. Злидні 1 М. Склярова, 2 М. Товста, 3 Р. Шухміна, 4 Л. Терлецька, 5 Т. Склярова. Хлопчик Т. Шевченко або Т. Склярова. Доля В. Лукашевич або Л. Костенко. Русалки Л. Луганська, В. Солонько, Т. Юрівна, М. Товста, Т. Жевченко, Н. Сиротяга, М. Склярова, Є. Раїсова, Т. Діброва.

Постановка Є. Коханенка.

Художник М. Драк.

Музика Б. Яновського та Н. Прусліна.

Танки Ю. Козаківського.

Реж. лаборант Т. Терниченко.

Керують виставою О. Пономаренко та О. Попів.

Коронний злодій

(Свято Йоргена).

Дійство на 4 розділи—8 відмін. За Гаральдом Бергстедтом—Гн. Юра.

Дієві особи:

Мікаель Коркіс—комедіант—К. Блакитний. Кандія, його мати—К. Коханова. Йоган—його дід дзвонар—К. Діхтаренко. Капітул св. Йоргена.

Просмейстер—П. Міхневич. Кардинал—Є. Коханенко. Охоронник храму—С. Литвинів. Охоронник плаща—Секретар—Д. Милютенко. Скарбник—П. Костюченко. Брат Рожевого саду—М. Пилипенко. Орнела Т. Барвінська та П. Нятко. Роза О. Рубчаківна. Давус, син секрет.—О. Пономаренко. Герман, син охорон. плаща—М. Хороманський. Франц—злодій Тер. Юра. Тобіас, старий прочанин—Т. Терниченко. Гарольд—Ф. Гладко, Ю. Супрун, Ніктін. Гонци—Ю. Козаківський.

Постановка заслужен. арт. респ. Гн. Юри.

Оформлення сцени та костюми худ.

М. Драка.

Музика Н. Прусліна.

Виставу веде О. Попов.

Седі

П'єса на 3 д. Могем та Колтрон

Седі Томпсон—В. Варецька або Т. Барвінська. Священик Альфред Девідсон—О. Ватуля. Дружина Девідсона—Н. Шведенко. Доктор Мак-Фел—Є. Коханенко. Дружина Мак-Фела—В. Солонько. Джо Горн—хазяїн готелю на острові Паго-Паго—М. Пилипенко. Амесса, дружина Горнова—К. Коханова або М. Лійсар. О'Гара, молодший помічник капітана—В. Кречет. Прис, матрос америк. військ. корабля—Ю. Козаківський. Ходжонс—М. Братерський. Чорний хлопчик—О. Рубчаківна. Чорна дівчина—Л. Луганська. Прислуж. готелю—К. Рябов, М. Рябов. Квартирмайстер Бейтс—Д. Милютенко. Матроси—Ф. Гладко, П. Міхневич.

Постанова режис.—О. Смірнова і О. Іскандер. Оформл. сцени і костюми—Л. Чуп'ятова. Музика композитора—І. Прусліна. Танки—Ю. Козаківського. П'єсу веде—О. Пономаренко.

В БЛИЖАЙШЕЕ ВРЕМЯ ВЫХОДИТ ИЗ ПЕЧАТИ

„ТЕАТРАЛЬНЫЙ АЛЬМАНАХ“

Сезона 1926-27 г.

Издание Киевского Посредбиса.

В альманахе помещены статьи: Юр. Соболева, Гната, Юры, С. Якубовского, Х. Токаря, И. Зорина, Б. Розенцвейга, М. Шляносберга, В. Агатова, Д. Угрюмова, Д. Урина и друг. Фотографии артистов, литераторов, журналистов и музыкантов.

Шаржи и зарисовки.

Количество выпускаемых экземпляров строго ограничено. Цена отдельного №-ра предварительной подписки 1 руб. 25 коп.

Подписка принимается в Киевском Посредбисе (ул. К. Маркса, № 11).

РЕДКОЛЛЕГИЯ